

அம்சுமத்தாகுமதன்மீ

கு ரு த்து நல கு ரு த்து நல

குருத்துநல்

காந்தான் குத்துப் பாணி இசை நாடகம்

கந்தன் கநுணை

(காத்தான் கூத்துப்பாளி இசை நாடகம்)

மூலக்கதை: என். கே. ரகுநாதன்

நாடக வரப்பு: “அம்பலத்தாழ்கள்”

வெளியீடு:

அம்பலத்தாழ்கள்

முதற்பதிப்பு: 1973ஆம் ஆண்டு ஜப்பான் தின்கள் 21ஆம் நாள்

2000 சவடிகள்

விலை ரூபா 1-75

அச்சுப்பதிப்பு:

ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம்.

அவர்க்கே உரித்தாம்

வீர மரணத்தால்

மரணத்தை வெள்ளுவிட்ட

தீர் - தீண்டாமையாக்

தைமைக்கு எதிர் நின்ற

வீரர் அவர்தமக்கே

உரித்தாம் இச்சிறு நூல்

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத் தலைவர் திரு. எஸ். ரி. என். நாகரத்தினத்தீன் வாழ்த்துச் செய்தி

பண்ணெடுங்காலமாக, இலங்கையில் பல பாகங்களிலும் குறிப்பாக வடபகுதியில் நிலவிவரும், எதுவித நீதிநியாயமும் மற்ற காட்டுமிரான் டித் தனமான தீண்டாமைக்கும், சாதி ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிராக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் காலத்துக்கூடாலும் தமது எதிர்ப்பைத் தனிநபர் அல்லது குழு ரீதியான போராட்டங்கள் மூலமும், தனிப்பட்ட சங்கங்கள் நிறுவனங்கள்மூலமும், வேறுபல வழிகளிலும் காட்டிவந்துள்ளனர். எனினும் 1966-ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் 21-ம் திகித்சனங்கத்திலிருந்து ஆரம்பித்த பிரசித்திபெற்ற ஊர்வலத்தின் பின்னர், தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை மட்டுமல்லது, தீண்டாமைக்கெதிராக ஜக்கியப்பட்டக்கூடிய சகல மக்களையும் அனிதிரட்டித் தனது போராட்டப்பாதையை முன்வைத்த போதுதான் தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டம் ஒரு புதிய வடிவை எடுத்தது. அதன்பின்னர் நடந்த சம்பவங்கள் பொது இடங்களான பல கோயில்களும் தேநீர்க்கடைகளும் திறந்து விடப்பட்டதும் திறந்துவிடப்படுவதும் இன்றைய சரித்திரம்.

இப்போராட்டங்களில் அனி அனி யாகத் திரண்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உயர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட எணிசமான பலர் நேரடியாகவும் பொருளாதார, தார்மீக ரீதியிலும் ஆதரவளிப்பது முக்கிய அம்சமாகும்.

இவ்வளக்கியில் “அம்பலத்தாடிகள்” மன்றத்தினரின் “நந்தன் கருணை” நாடகம் ஆற்றிய பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கலை, இலக்கியப் பிரச்சாரத் துறையில் எமது இயக்கத்தின் முன்னேட்டத்துக்கு அந்நாடகம் பெரிதும் உதவியது.

இந்த “அம்பலத்தாடிகள்” இன்றைய சமூதாய மாற்றத்துக்கான பொதுப் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்து. இன்னும் பல உயிர்ப் படைப்புக்களை உருவாக்க வேண்டுமென தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் சார்பிலும், என் சார்பிலும் வாழ்த்துகிடைறேன்.

அன்பன்

80 A, ஸ்ராண்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

எஸ். ரி. என். நாகரத்தினம்.

நாடகத்திற்கு ஓர் அறிமுகம்

கலாநிதி க. கைலாசபதி
(இலங்கைப் பல்கலைக் கழக வித்தியாலங்கார வளாக
சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுரையாளர்)

கூடந்த இரு தஸாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தமிழ்நாட்டின் கலைப் பற்றிப் பலவிதமான சர்ச்சைகளும், வாதப்பிரச்சிகளும் நடைபெற்று வந்துள்ளன. தமிழ் நாடகக் கலை இன்றைய நிலை, அதன் குறைபாடுகளுக்கான காரணம் அதன் எதிர்காலம் இவை குறித்து இருங்கிற ஏங்கும் எத்தனை குரல்கள் ஒவித்துள்ளன. இவற்றைக் கூர்ந்து கவனிக்க ஒருங்கமை பொதுவாக அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்வதைக் காணலாம். அதாவது தமிழ் நாடகங்கள் நாம் பிடிப்பட்ட யடையும் அளவுக்கு வளர்ச்சியடையவிலை என்பதாம். பிடிப்பாகத் தற்காலத் தமிழிலக்கியப் பரப்பிலே கவிதை, சிற்றாட, நாவல் என்பன வளர்ந்திருக்கும் மட்டத்திற்கு நாடகம் எதியடையவில்லை என்பது அப்பட்டமான உண்மையாகும். இந்த நிதர்சன உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டதும், இக்குறைங்க என்வாறு நிவிர்த்திக்கலாம் என்னும் நியாயமான கேள்வி எடுக்கின்றது. இதற்கு ஏகமனதான விடை இருக்கும் என் எதிர்பார்க்க இயலாது. எழுத்தாளர்களினதும், திறனுய்வாளர்களினதும் கலைக்கொள்கை, சமுதாய நிலைப்பாடு, உலக நோக்கு முதலிய வற்றுக்கியை இவ்வினாவுக்குரிய விடையும் வேறுபடும்.

‘கந்தன் கருணை’ என்னும் இந்நாடகப் பிரதியைப் படித்த பொழுது நமது நாடகக் கலைக்குப் புதுநோக்கும் போது தீய வலுவும் அளிக்கக்கூடிய ஒரு நெறி இதில் உள்ளடங்கியிருப்பதைக் கண்டேன். இந்நெறியை மேலும் பலர் கைக்கொண்டு இத்தகைய நாடகங்களை எழுதித் தயாரிப்பார்களாயின் இத்துறையில் எம் மை எதிர்நோக்கும் ‘பற்றாக்குறை’ பெருமளவிற்கு நீங்கும் என்றே எண்ணுகிறேன். இக்கூற்றுக்கு இரண்டொரு விளக்கங்கள் அவசியமாயுள்ளன.

பத்தொன்பதாம் நூற்று ஒன்டி முற்பகுதியளவிலிருந்து எமது வாழ்க்கையிலும் கலை இலக்கியத்திலும் பண்பாட்டிலும் ஏற்பட்ட அந்நியத் தாக்கத்தின் விளைவுகளில் ஒன்றுக் ‘திராமா’ எனப்படும் மேனுட்டு நாடகவைக் கிறப்பிடம் பெற்று வந்துள்ளது. காலனித்துவ அமைப்பிலே ஆங்கிலக் கல்வியும் அதை

தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜூன் இயக்கத் தலைவர்
திரு. எஸ். ரி. என். நாகரத்தினத்தின்
வாழ்த்துச் செய்தி

பக்னாடுகள் காலமாக, இவங்கையில் பல பாக்ஸ்களிலும் குறிப்பாக வடபகுதியில் நிலவிவரும், எதுவித நீதிநியாயமுமற்ற காட்டுமிரான்டிடத் தனமான தீண்டாமைக்கும், சாதி ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிராக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் காலத்துக்காலம் தமது எதிர்ப்பைத் தனிநபர் அல்லது குழு ரீதியான போராட்டங்கள் மூலமும், தனிப்பட்ட சங்கங்கள் நிறுவனங்கள்மூலமும், வேறுபல வழிகளிலும் காட்டி வந்துள்ளனர். எனினும் 1966-ம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் 21-ம் திகிகி கன்னிகத்திலிருந்து ஆரம்பித்த பிரசித்திபெற்ற வர்வலத்தின் பின்னர், தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜூன் இயக்கம், நாம்ததப்பட்ட மக்களை மட்டு மன்றி, தீண்டாமைக்கெதிராக ஜக்யப்பட்டக்கூடிய சகலமக்களையும் அனிதிரட்டித் தனது போராட்டப்பாதையை முன்வத்துபோதுதான் தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டம் ஒரு புதிய வடிவை எடுத்தது. அதன்பின்னர் நடந்த சம்பவங்கள் பொது இடங்களான பல கோயில்களும் தேநிர்க்கடைகளும் திரந்து விடப்பட்டதும் திறந்துவிடப்படுவதும் இன்றைய சரித்திரம்.

இப்போராட்டங்களில் அனி அனியாகத் திரண்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உயர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் முற்போக்கு என்னம் கொண்ட கணிசமான பலர் நேரடியாகவும் பொருளாதார, தார்மீக ரீதியிலும் ஆதரவளிப்பது முக்கிய அம்சமாகும்.

இவ்வகையில் “அம்பலத்தாடிகள்” மன்றத்தினரின் ‘கந்தன் கருணை’ நாடகம் ஆற்றிய பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கலை, இலக்கியப் பிரச்சாரத் துறையில் எமது இயக்கத்தின் முன்னேட்டக்கு அந்நாடகம் பெரிதும் உதவியது.

இந்த “அம்பலத்தாடிகள்” இன்றைய சமுதாய மாற்றத்துக்கான பொதுப் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்து, இன்னும் பல உயிர்ப் படைப்புக்களை உருவாக்க வேண்டுமென தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜூன் இயக்கத்தின் சார்பிலும், என் சார்பிலும் வாழ்த்துகின்றேன்.

அங்பக்

எஸ். ரி. என். நாகரத்தினம்.

50 A, ஸ்ராங்கி விதி,
 யாழ்ப்பாணம்.

நாடகத்திற்கு ஓர் அறிமுகம்

கலாநிதி க. கைவாசபதி

(இவங்கைப் பல்கலைக் கழக வித்தியாலக்கார வளாக
 சிரேஷ்ட தமிழ் விரிவுரையாளர்)

கூடங்கள் இரு தலைப்பதங்களுக்கு மேலாகத் தமிழ் நாடகங்களைப் பற்றிப் பலவிதமான சர்ச்சைகளும், வாதப்பிரச்சினாகம் கணும் நடைபெற்ற வந்துள்ளன. தமிழ் நாடகக் கலையின் இன்றைய நிலை, அதன் குறைபாடுகளுக்கான காரணங்கள், அதன் எதிர்காலம் இவை குறித்து இரண்டு ஏங்கும் எத்தனையே கருவுகள் ஒலித்துள்ளன. இவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்தால் ஒருங்கமை பொதுவாக அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதைக் காணலாம். அதாவது தமிழ் நாடகங்கள் நாம் தொட்டு யடையும் அளவுக்கு வளர்ச்சியடையவிலை என்பதாம். அதிப் பாகத் தற்காலத் தமிழிலக்கியப் பரப்பிலே கணிதை, சிரகாத, நாவல் என்பன வளர்ந்திருக்கும் மட்டத்திற்கு நாடகம் விருத்தியடையவிலை என்பது அப்பட்டமான உண்மையாகும். இந்த நிதர்சன உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டதும், இக்குறையை என்வாறு நிவிர்த்திக்கலாம் என்னும் நியாயமான கேள்வி எழுகின்றது. இதற்கு ஏகமனதான விடை இருக்கும் என் எதிர்பார்க்க இயலாது. எழுத்தாளர்களினுடைம், திறங்கும்பாடு, உலக நோக்கு முதலியக்கூட்கொள்கை, சமுதாய நிலைப்பாடு, உலக நோக்கு முதலிய வற்றுக்கியை இவ்வினாவுக்குரிய விடையும் வேறுபடும்.

‘நந்தன் கருணை’ என்னும் இந்நாடகப் பிரதியைப் படித்த பொழுது நமது நாடகக் கலைக்குப் புதுதோக்கும் போாதிய வலுவும் அளிக்கக்கூடிய ஒரு நெறி இதின் உள்ளடங்கியிருப்பதைக் கண்டேன். இந்நெறியை மேலும் பலர் கைக்கொண்டு இத்தகைய நாடகங்களை எழுதித் தயாரிப்பார்களாயின் இத்தகையில் எம்மை எதிர்நோக்கும் ‘பற்றாக்குறை’ பெருமளவிற்கு நீங்கும் என்றே என்னுடையென்று கிடேன். இக்கூற்றுக்கு இரண்டொரு விளக்கங்கள் அவசியமாயுள்ளன.

பத்தொண்பதாம் நூற்று ஒன்டின் முற்பகுதியளவிலிருந்து எமது வாழ்க்கையிலும் கலை இலக்கியத்திலும் பன்பாட்டிலும் ஏற்பட்ட அந்நியத் தாக்கத்தின் விளைவுகளை ஒன்றாக ‘டிராமா’ எனப்படும் மேலுட்டு நாடகவகை சிறப்பிடம் பெற்ற வந்துள்ளது. காலனித்துவ அமைப்பிலே ஆங்கிலக் கல்வியும் அதை

யொட்டிய மதிப்பீடுகளும், செல்வாக்கும் நாட்டில் மேலோங் கியபொழுது அவற்றின் நிழலில் வளர்ந்த புதுமுறை 'திராமா' ஏம் போற்றப்பட்டதில் வியப்பெறுவுமில்லை. ப் புதுமுறை 'நாடகம்', பன்னெடுங்காலமாக இருந்துவர்த்த மரபுவரி நாடகத்திலிருந்து சிற்சில அம்சங்களில் வேறுபட்டது.

மரபுவழிக் கூத்தில் ஆடலும் பாடலும், ஓரளவிற்கு மிகக் நஷ்டப்பும் இவற்றுக்கு நிறைய வாய்ப்பளிக்கும் புராண இச்சாசக்கதைக்கூறுகளும் பிரதான அம்சங்களாய் விளங்கின. புதுமுறை நாடகத்தில், ஆடல் பாடல் என்பவற்றிற்குப் பதிலாக இயல் பான உரையாடல் இடம் பெற்றது. பொருளைப் பொறுத்த வரையில் கட்டுப்பாடான வரையறைகள் இல்லா சிடினும், பெரும்பாலும் சமகாலச் சமுதாய வாழ்க்கையின் அடிசங்கள் சிறப்பிடம் பெற்றன. சுருங்கக்கூறின், திராமாவில் குறிப்பாக (நகர) வாழ்க்கையிற் காணக்கூடிய நடையுடை பாவணை, பேச்சு முதலியவற்றை ஏறத்தாழ அவை உள்ளவாரே கதை நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாக நடித்தல் நவீன நாடகத்தின் தலையாய பன்பாய்க் கருதப்பட்டது. இதனையே இயற்கை நலிறசி என்றும் வற்புறுத்துனர்.

இத்தகைய நாடக வகையே ஏற்படுதை மாதிரியாயும் உயர்வு நயமுடையதாயும் கருதப்பட்டமையால், நாளைடையில் எமது நாடகம் கட்டிறுக்கமான வரையறையைப் பெறுவதாயிற்று: அதாவது நாடகம் என்ற சொல்லின் பொருள் வரம்பு சுருங்குவதாயிற்று நவீன மேடையமைப்பு, ஒலி, ஒளியமைப்பு, ஒப்பனை என்பனவற்றின் பெயரில் அணிமணியாடைத் தொகுதிகளும், வியப்பையுண்டாக்குவதையே நோக்கபாய்க்கொண்ட வெற்றலங்காரங்களும் முதன்மைபெற்றன மேடைக் காட்சியமைவு (செற்றல்) நாடக மாந்தரைவிட முக்கியமாய்க் கருதப்படலாயிற்று நாடகத்தின் உயிர்நிலையான நிகழ்ச்சிப் புணர்ப்போ, முருஞே, ஆஸ்ம அனுபவமேர் சிறப்பிழந்தன. ஏலவிற்பனையிலே ஒருவரை யிஞ்சி மற்றெருவர் விலையைக் குறிப்பது பேரன்று, ஒரு தயார்ப்பாளரை விஞ்சி மற்றெருவர், “தத்துப்பமான்” காட்சியமைவுதனை மேடையிற் காட்டும் நிலை தோன்றியுள்ளது. இவையாவற்றின் விளைவாலும், நாடகச் சுவைஞர்கள் அதாவது இரசிகர்கள் கேவலம் வெறும் பார்வையாளராகவே அமர்ந்து காட்சிகளைக் கண்டுவிட்டுப் போகின்றனர்.

இத்தகைய ஒர் அவலநிலைக்கு எதிர்விளைவகவே சமீப காலங்களில் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா முதலிய மேலெப்புவங்களில் சம்பிரதாயமான 'திராமா' வகையை நிராகரித்துவிட்டு, மக்க

ஙோடு நேரடியான தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய வெவ்வேறு நாடக முறைகளைக் கலைஞர்கள் கையாளத் தொடங்கியுள்ளனர். கிழமுத்தேய மரபுவழிக் கூத்து முறைகளைக்கூட அவர்கள் ஆங்காங்கே தமுவிக்கொண்டுள்ளனர்.

'திராமா' என்ற இயற்பண்பு வாய்ந்த நாடகவகை ஒரு வாய்ப்பாடாக அமைந்துவிட்டதெனப் பலர் இப்பொழுது என்னுகின்றனர். உலகின் சிலபகுதிகளிற் காணப்படும் இப்போக்கிற்கு இயைவே ஈழத்திலும் நாடகத் துறையில் மாற்றத்தின் அறி முறிகள் தென்படுகின்றன. சிறப்பாகச் சிங்களக் கலைஞரும் ஓரளவிற்குத் தமிழ்க் கலைஞரும் அண்மைக் காலத்தில், கூத்து வடிவத்தை நாடுவதற்கும் இதுவே காரணமாகும். நொண்டி நாடகத்திலிருந்து பள்ளு நாடகம் வரை, வில்லுப் பாட்டிலிருந்து கதாகாலட்சேபம்வரை, தெருக்கூத் திலிருந்து பொம்மலாட்டம் வரை, மக்கள் மத்தியில் வழங்கிவந்துள்ள கலைவடிவங்களுமிடகரகம் முதல் காவடி சருண சடங்கு வழிபாட்டு முறைகளும் நமது நாடக மரபுக்கு உரியனவே. இவையெல்லாம் வெவ்வேறு அளவிலும் வகையிலும் கருத்தை உணர்த்தவும் கதையைக் கூறவும் பயன்பட்டனவேயாகும். 'திராமா' முறை செல்வாக்குப் பெற்றபின் இவை தீண்டத்தகாதனவாய்ப் புறக்கணி க்கப்பட்டன: இதனால் எமது மக்களின் அனுபவ மரபிலும் வளத்திலும் பெரும்பகுதி பயன்படாமற் போனது. வர்க்க சமுதாயத்திலே கீழ்மட்டத்து மக்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்படுவதைப் போலவே, அவர்தம் அருங்கெல்வங்களாய் ஆடலும் பாடலும் அனுதரிக்கப்பட்டன.

மரபுவழிவரும் இக் கூத்து முறையைப் பேணுவதோ அப்படியே இயங்க வைப்பதோ நாடக வளர்ச்சிக்கு உதவும் என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால், நாடகம் என்ற வரம்புக்கு அப்பால் அது இதுகாலவரை நிறுத்தப்பட்டமையால் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றம்பெறும் வாய்ப்பினை இழந்தது என்பதே நாம் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளவேண்டிய தொன்றாகும்.

'திராமா' என்றதுமே, ஒரு குறிப்பிட்டவிதமான நாடகப் பிரதி, வசதிகள் பல வாய்க்கப்பெற்ற மண்டபம், ஒனி - ஒளி கருவிகள், மேடையமைப்புத் தளபாடங்கள் முதலியன் இன்றியமையாதவை என்று நாம் நம்புமளவுக்கு, நாடகம் பற்றிய மனப்பதில் எமக்கிருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு நாடகம் அரங்

கேற்றுவதற்குப் பணம் கணிசமான தொகை தேவைப்படுகிறது. பொதுமக்கள் பலரின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதொன்றுகி விடு கிறது: இதனாலேயே யப்பாஸ், இந்தோனீசியா, வங்காளம் முதலிய நாடுகளில் மரத்தினடியிலும், தெருச்சந்தியிலும், கடற் கரையிலும் நின்ற நடிகர்கள் தாமே உடன் எடுத்துச் செல்லக் கூடிய சிறிய அளவினதான் தளபாடங்களுடன் நாடகம் ஆடும் குழுக்கள் தோன்றின. இவற்றை “வாழும் நாடக”க் குழுக்கள் என்றும், “நடமாடும் நாடகக்காரர்” என்றும் அழைக்கின்றனர். இப்புதிய போக்கின் விளைவாக நாடகக் குழுக்கள் பல்கிப் பெருகின: மொத்தத்தில் நாடகக் கலை துடிப்பும் செழிப்பும் பெற்றது. பலரது உள்ளார்ந்த — உள்ளடங்கிக் கிடந்த கலை சாற்றல் வெளிப்பட்டது.

மேலே விவரித்த பின்னணியிலேயே கந்தன்களுண் நாடகத்தை நான் நோக்குகிறேன். திரிலோக சஞ்சாரியான நாராதரும், கலீயுகவரதனுண் கந்தனும் அவன் காதற்குரியாரும் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்குமிடத்துப் பழைய புராணக் கதாபாத்திரங்களேயாவர். எனினும் அவர்கள் ஆய்விற்கு பங்குபற்றும் சம்பவங்களோ நாம் கண்முன் காண்பவை. மக்களுக்கு நன்கு தெரிந்த கதைக் கருவை முற்றிலும் புதிய தேவைக்காகப் பயன்படுத்தியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

இன்னொரு விதத்திலும் இந்நாடக முயற்சி விதந்துரைக்க வேண்டியது. நவீன இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதியான (கவிதை, சிறுசதை, நாவல் போன்ற) ஆக்கங்கள் தனிநபர்களினால் சிருஷ்டிக்கப்படுவன. தனிநபர்கள் படித்துச் சுக்கையாகப் படைக்கப்படுவன: அவ்வாறு தனிமையில் படித்தின்பூறுவதற்காகப் படைக்கப்படுவன: அவ்வாறு தனிமையில் படித்தின்பூறுவதற்காகப் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களும், நூற்றுக்கணக்கானோர் ஒருங்கிருந்து பார்த்துச் சுவைக்கும் நாடகத்திற்கும் சிலபல வேறுபாடுகள் உள்ளன. ரசனையில் உள்ள வித்தியாசம் ஒருப்புற மிருக்க, கலையாக்கத்திலும் முக்கியமான வேறுபாடுகள் உள்ளன. நாடகம் கூட்டு முயற்சியின் வெளிப்பாடு ஆகும். கூட்டு முயற்சியிற்கு, கூட்டமாக மக்கள் இருந்து அனுபவிக்கும் கலை வடிவத்துக்குச் சமுதாய முக்கியத்துவம் நிரம்பவுண்டு. இந்நாடகம் அமுத்தாளர் என். கே. ரகுநாதன், கலைஞர் கன் ஆம்பவத் தாடிகள்) சேர்ந்து உருவாக்கியதொன்று. தனிமனிதவாதம் தாடிகள் சேர்ந்து உருவாக்கியதொன்று. தனிமனிதவாதம் அழிந்து சமூகப் பிரக்களுடைய நாடகத்தினே தோற்றத்திலேயே முக்கியமாயிருக்கிறது. இயக்கத்தின் சாயலைப் பெற்றுவிடுகிறது. ‘பெயர்பெற்ற’ நாடகாசிரியர்களுக்காகக் காத்திராமல் தொடர்பும் ஆர்வமுழுடைய சிலரது முயற்சியால் நாடகம் சிறப்பெற்றுவதற்கு உருவாக்கப்படுகிறது.

பாக மேடையேற்றப்படலாம் என்பதற்கு இந்நாடக முயற்சி தக்க எடுத்துக்காட்டாகும்.

கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்திற்குள் ‘திராமாவின்’ அதீத செல்வாக்கை எதிர்த்து, மரபுவழிக் கலை வடிவங்களை ஏற்றவாறு பயன்படுத்தித் தேசியப் பண்பு பொருந்திய நாடகங்களை உருவாக்குதல் வேண்டுமென்ற வேணவா சிலரிடத்துக் காணப்பட்டது. சில முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பதை இங்குக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும்.

இருவகையாக இப்பரிசிலை முயற்சிகள் வெளிப்பட்டுள்ளன. முதலாவது, யாழ் பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் வழங்கிவரும் நாட்டுக்கூத்துப் பாணியில், சமகாலப் பிரச்சினைகள் சிலவற்றைக் கதைவடிவிலே மேடையேற்றுவதாகும். இப்போக்கிற்குச் சிறந்த உதாரணமாக, சி. மெளன்குரு தயாரித்தளித்த சங்காரம் என்னும் நவீன வடமேரடிக் கூத்தைக் குறிப்பிடலாம். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் எழுச்சியைக் காலைப் பண்புடன் காட்டுவதாய் இந்நாடகம் அமைந்ததும் இரண்டாவது, ‘இயல்பான்’ உரையாடலுக்குப் பதிலாக, கவிதையில் பாத்திரங்கள் கதைக்கும் கவிதை நாடகங்களைக் குறிப்பிடலாம். இவையும் ‘திராமா’க்களுக்கு மறுதலையாகத் தேவன்றியனவே. இ. முருகையன் எழுதி, நா. சந்தர்விங்கம் தயாரித்தளித்த கட்டியம் என்னும் குறியீட்டு நாடகத்தை இப்போக்கிற்குச் சிறந்த உதாரணமாய்க் காட்டலாம். இதுவும் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தின் எழுச்சியைச் சித்திரிப்பதாகும்.

இவற்றை நோக்கும்பொழுது மக்கியமான ஒருண்மை புலப்படுகின்றது. அடிப்படையான-சுதாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களை கலைஞர்கள் எடுத்தாள் முனையும்போதே வடிவத்திலும் பார்த்தாரமான மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சங்காரம், கட்டியம் ஆகியவற்றில் பொதுப்படையாகவும் கருத்துரீதியாகவும் அலசப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு கந்தன் கருணை என்னும் இந்நாடகத்தில் மிகவும் துல்லியமாகவும், கூர்மையாகவும், அழுத்தமாகவும் சித்திரிக்கப்படுகிறது. குறியீடுகளுக்குள் புகவிம் தேடாமல், நேரடியாகவே பிரச்சினையை முன்வைக்கு நிவாரண மார்க்கம் தேடும் இலக்கிய நேர்க்கையும் இதிற் காணலாம்.

ஆக, எளிமை, கூர்மை, பயன்பாடு, மக்கட்சாரபு, கூட்டு முயற்சி, தேசியப் பண்பு முதலாய நல்லம்சங்கள் நன்கு பொருந்திய நாடகமாகக் கந்தன் கருணை விளங்குகிறது. தன்னொலில் நிறைவு தருவதாயும், பிறருக்கு முன்மாதிரியாயும் இது அமையும் என நம்புகிறேன்:

கதை யின் கதை

என். கே. ரத்நாதன்

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும், நிலவுடைமைக் சமுதாயத்தின் மிச்ச சொச்சமான சாதி முறையையும் தீண்டாலூம், கொடுமை யையும் எதிர்த்த கிளர்ச்சிகள் பண்ணுங்கால வரலாற்றை பெற்று வந்து, சிறிதுக் கெரிதுமான சாதியடக்குமுறையிலான அங்கிரமங்கள், தனிப்பட்ட முறையிலோ, அன்றிக் கிராமம் தமுகிய முறையிலோ எதிர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளன. பொது தாபங்களில் உரிமை கோரும் அடிப்படையில் 1947-ம் ஆண்டு வில்லூன்றி மயானத்தில் நடைபெற்ற துப்பாக்கிச் சூடு இச் சம்பவத்துடன், சாதியடக்குமுறைக் கெதிரான கிளர்ச்சிகள் ஒரு பொதுமையான உருவம் பெற்றதைக் குறிப்பிடலாம். அதன் பின்பு அளமைக் காலங்களில், சங்காஜை, கரவெட்டி, அச்சவேலி, கொடிகாமம் போன்ற இடங்களில் முன்பு நடைபெற்றதைவிட உருவத்திலும், குணம்சத்திலும், எனத்திலும் முற்றிலும் வித்தியாசமான முறையில் உடுக்கப்பட்ட மக்கள் சாதி வெறியர்களையும் பிறபோக்குவாதிகளையும் எதிர்த்து உக்கிரமான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். இழப்புகளும், தியாகங்களும் தவிர்க்க முடியாதவையாயிற்று. வெற்றிகளும், போராட்ட அனுபவங்களும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை மேலும் முன் வெட்டுத்துச் சென்றன.

இதையுடுத்து, ஆலயப் பிரவேசத்தை மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்து, சாதிவெறியர்களும், பிறபோக்குவாதிகளும் ஆலயம், கலில் வியுகம் அமைத்து நின்றபோது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், இந்த எதிர்ப் புரட்சியாளர்களை முறியடிக்க அணி திரள் வேண் இயது தவிர்க்க முடியாத சரித்திரக் கடமையாயிற்று. முன் யியது பொருத்தமில்லாத அளவுக்கு நாடு முழுதும் பொங்களினைப்பொருத்தமில்லாத அளவுக்கு நாடு முழுதும் பொங்களிப் பரந்தது போன்ற உதவேகம் தலைதூக்கியது. பன்றித்தலீச்சி, மாவிட்டபுரம், செவ்வச்சந்தித் போன்ற இடங்களில் நடந்த ஆலயப் பிரவேசப் போர்ட்டம், வட்டிலங்களையக் கிடூகிடுக்கவைத் தது என்னாம். பிறபோக்குவாதி, தனது வர்க்க சபாவத்தின்படி உடனடியாக அடிபணியாவிட்டாலும், 'மீசையில் மன் ஒட்டாத, கதையாக, அடுத்த ஆண்டுகளில் அவன், 'சமரதானமாக' ஆல

யக் கதவுகளைச் சுகல மக்களின் வழிபாட்டுக்கும் திறந்துசிட்டமை, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு கிடைத்த பெரும் வெற்றியாகும்.

இந்தச் போராட்ட-காலத்திலெல்லாம், நடுநிலைமைவகிப் பதாகச் சொல்லிக் கொண்ட ஒரு பகுதியினர் 'தர்மோபதேசம்' செய்ததை நாம் அவதானித்தக்கூடியதாயிருந்தது. 'கோயிலுக் குள் சென்று வணங்கின்றதான் ஆண்டவன் அநன்புரிவானா? அவன், அங்கும், இங்கும், எங்கும் இருக்கின்றான்!' என்று தத்துவம் பேசினார்கள் இவர்கள். இது, பச்சையர்க, பிறபோக்குவாதிகளுக்கு உதவும் வாதம் என்பதில் சந்தேகமானதான்? இவர்கள், பிறபோக்குவாதிகளுக்குச் சாதகமாகத் திடையாய் மலர்ந்தருளியதைப்போல, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில்லான 'கனவான்கள்' சிலரும் "ஆண்டவன் எங்களை உள்ளே வரச் சொல்லிக் கேட்கிறான்? வெளியே நின்று வணங்கி நாம் ஆசார சீலராகவில்லையோ?" என்று பித்தலாட்டம் செய்னார். இந்த இருசாராராளின் பசப்பு ஹார்த்தைகளிலும் மயங்காது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சரியான போராட்டப் பாதையில் முன் சென்றனர்.

உண்மையில், இந்த ஆலயங்களில் நடைபெற்றதென்ன? "ஆசார சீலராய் எவரும் உள்ளே சென்று வணங்கத் தடையில்லை!" என்று பிறபோக்குவாதிகள் மாயமாலம் செய்தார்கள். ஆனால் ஆலயங்களில் ஆசாரசீலம் நிலை தடுமாறிற்று. கோயில் கஞ்சகுள் பயங்கர மான் ஆயுதங்களும், சண்டியர்களும், சாராயம் போன்ற குடிவகைகளும் நிறை த்து வைக்கப்பட்டமை நாடறிந்த கதை. பிறபோக்குவாதிகள், இவற்றை நிறைத்து வைப்பதற்காகக் கர்ப்பக் கிரகத்திலிருந்த தெய்வத்தை நிர்த்தாட்சனியமர்க வெளியே, புழுதியில் வீசியெறியியப்பட்ட தெய்வத்தை எடுத்து, புழுதி துடைத்து உள்ளே பிரதிஷ்டை செய்ய ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் முயற்சியெடுத்தார்கள் என்று யாரும் பசப்ப முன்வரவில்லை. கோயில்கள், சாதியடக்கு முறையின் நிலைகளுக்கப் பாவிக்கப்படும் அநாகரிகமான ஏகபோகத்தை, உடைத்து சுகல மக்களும் அங்கு வணங்கும் உரிமையை நிலைநாட்டவே அவர்கள் ஒன்று திரண்டனர் என்பதே உண்மையாகும்.

"எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன், அடியார்க்கெல்லாம் அருள் பாவிக்கும் ஆண்டவன், ஆண்டாண்டு காலமாய் இந்த மக்கள் அல்லத்படுவதை அறியாதிருக்கிறான்? சாதியமைப்பைக் கட்ட

திக் காக்கும் நிலைக்களனுக, ஆண்டவா, நீ குடிகொண்டிருக்கும் கோயிலையே பாவிக்கிறூர்களே பாவிகள். இதை நீ சுதித்துக் கொண்டிருக்கிறோயா? துஷ்டர்களை நிக்கிரகம் செய்து சிஷ்டர்களா கிய எம்மைப் பரிபாவிக்க மாட்டாயா? எம்குறை தோதா? நாம் ரக்ஷிக்கப்படமாட்டோமா?'' என்றெல்லாம் ஆலய வாயில் களில், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரல் ஒவித்தது ''கந்தா, கடம்பா, கார்த்திகேயா, மூருகா, ஷண்முகா! நீ உண்மையிலேயே எம்மத்தியில் தோன்றி இந்த அக்கிரமத்துக்கு ஒரு முடிவு காண மாட்டாயா?'' என்று அவர்கள் பிரலாபித்தார்கள் உண்மையே கந்தன் உருவில் வந்து, தங்கள் குறை தீர்க்க மாட்டாதா? என்று ஏங்கினார்கள். அக்கிரமத்தைப் பூண்டோடு அறுகிக், ''கந்தா, உன்கைவேலைத் தா!'' என்று இரந்து வேண்டினார்கள். எழுத்தாளன் நெஞ்சில் கருணை சுரந்தது; கந்தன் கருணை பிறந்தது. இதுவே கதையின் கதையாகும்.

சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கி, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை மட்டுமல்ல— இந்த மக்களின் நியாயமான போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக, நாடு முழுவதுமுள்ள நல்லவர்களையும், முற் போக்காளர்களையும் தீண்டாமை ஓழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் ஒரே அணியில் திரட்டியது. ஆலயப்பிரவேச இயக்க உச்சக்கட்ட காலமான, 1969-ம் ஆண்டில், பரபரப்பான குழந்தையில், தீண்டாமை ஓழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் தனது இரண்டாவது மாநாட்டைக் கூட்டியது. இம் மாநாட்டையொட்டி வெளியிடப் பட்ட சிறப்பு மலரில் பிரசரிப்பதற்காக, கந்தன் கருணை என்ற தலைப்பில், நான் ஓரங்க நாடகமொன்றை எழுதினேன். மாநாடு நெருங்கிய சமயம், சிறப்பு மலரை விரைவில் அச்சிட்டு முடிக்க வேண்டியிருந்ததால், அம்மலரில் கந்தன் கருணை பிரசரிக்க முடியாமல் போயிற்று. சில மாதங்களின்பின், தெல்லிபுதி அம்பலத் தாடிகள், மேடையேற்றுவதற்கு ஒரு நாடகம் எழுதுத் தநும்படி கேட்டனர். நான் சந்தன் கருணைபத் தூக்கிக் கொடுத்தேன். ஓரங்க நாடகமான கந்தன் கருணை, காத்தவராயன்கூத்து ஒரு தில் மாற்றப்பட்டு, யாழ் ப்பாணத்தின் பல பத்திகளிலும், கொழும், - சரஸ்வதி மண்டபத்திலும் மேடையேற்றப்பட்டது. காத்தவராயன் கூத்துக்கு அடுத்தபடியாக, அதே கூத்து வடிவத் தில் உருவாக்கப்பட்ட நாடகம் கந்தன் கருணையாகும்.

தேவையே, ஒரு பொருளின் தரத்தை நிர்ணயிக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டத்தில் பிறந்து, அம்மக்களின் போராட்டத்துக்கு ஓர் ஆதரவமாக, ஆயுதமாக மிலிரும் கந்தன் கருணை பல இடங்களில் மேடையேறிப் பெருமை பெற்றுள்ளது. இந்த நாடகத்தின் மூலக்கதையை எழுதியவன் என்ற வகையில் அது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது:

எதிரி மூச்கக்கத்தனமாகத் தாக்க வருகின்றார்கள். அவனை எதிர்த்துத் தாக்கி முறியடிக்க வேண்டும். வேலியில் கிடக்கும் பட்ட தடியோ, வீட்டு அடுக்களையில் கிடக்கும் ஒரு பாருங்கத் தியோ அல்லது கொல்லன் பட்டடையில் உள்ள ஒரு கட்டா ரியோ ஏதோ ஓர் ஆயுதம் வேண்டிக் கூடகிறது. அவசரத்தில், மிக அருகில் கையில் பட்டது வேலியில் கிடந்த பட்ட தடிதான். பிடுங்கி, உருவி, எதிரியின் மண்டையைப் பின்து அவன் கொட்டத்தை அடக்க முடிந்தது. கொல்லன் பட்டடைக்கு ஒடிப்போய் ''அழகாய், கூராய், ஒரு வேல் வடித்துத் தா'' என்று கேட்க வாம்; வாங்கலாம்; எதிரியையும் சாய்க்கலாம். ஆனால் அவனைச் சுற்றும் முன்னேற விடாமல் அவன் மூர்க்கத்தை, அது எழுந்த அந்தக்கணத்திலேயே மட்டம்தட்டி அடிப்பானிய வைக்க உதவிய பட்ட தடிக்குள்ள ஆயுதப் பெருமை, வேலுக்குள்ள பெருமைக் குச் சுற்றும் குறைந்ததன்று. அந்தச் சுற்றர்ப்பத்தில் பட்ட தடி தான் ஆயுதம்.

கந்தன் கருணை நாடகம் இப்போது கூட்டு முயற்சி. எனினும் அதற்குரிய ஆயுத மதிப்பு எத்தகையாது என்பதில் சந்தேக மில்லை. வெறும் கலைவாதம் பண்ணும் எழுத்தாளர்கள் சாகரா சிரஞ்சிவி இலக்கியங்கள் படைப்பதற்காகவே, பேனு முனையில் தவஞ்செய்கின்றார்கள், எங்களுக்கு அத்தகைய சிரஞ்சிவி இலக்கியங்கள் வேண்டாம். சிறிவரும் விஷப்பாம்பை அடித்துக்கொல்ல, சிறிய தடியோ, பெரிய தடியோ உடனடியாக வேண்டும். அந்த நேரத்தில் அந்தக் கம்புதான் எதிரியை வீழ்த்திய ஆயுதம்! அது சிரஞ்சிவியாயிருக்கும்! அதற்காக, பாம்பை எப்பொழுதும் தடியால்தான் அடித்துக் கொல்லவேண்டுமென்று அர்த்தமுமல்ல. கலை, இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, அந்த ஆயுதம் எப்பொழுதும் பலமுள்ளதாயும், உடனடியான பயன்பாட்டுக்குரிய தாயும் அமையவேண்டும்: அந்தவகையில், கந்தன் கருணை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கைவேலாகி அவர்களின் விடுதலைப்போராட்டத்திற்குத் தன் பங்கைச் செலுத்துகின்றது என்பதில் ஜயத்துக் கிடமேயில்லை!

“கந்தன் கருணை”

நாடகத்தில் நடமாடுவோர்:

முருகன்

நாரதர்

தெய்வயானை

பக்தர்

தூணு

அடியார்கள் 6

சண்டியர் 2

காவலர் 2

அதை அடக்கம்

ஏட்டின் எழுத்தறியோம்
எழுத்தாணி எடுத்தறியோம்

பாட்டைப் பாடுத்தறியோம்
பாடுமிவகை நாமழியோம்

வித்துவக் கவிஞரவில்
வித்தைகள் கற்றேரவில்

கந்தன் கதுணைப்பாடு⁽¹⁾
காந்தான் கூத்துமொடு⁽²⁾

அம்பலத்தாடுகள் நாம்
அம்பலத் தாடுவங்நோம்

தப்புத் தவறிகுந்தால்
சேம்பரிட எடுத்துமூடுமோ.

காட்சி 1

[திரை விலகுகிறது - நீலவானம் - நாரதர் நிழல் பெரிதாக நீல வானத்தில் தெரிகிறது - நிழல் உருவில் நாரதர்.]

நாரதர் நாராயண..... நாராயண.....

பிரம்ம தேவன் பேரன் நான்
புராணகால முனிவன் நான்
நாராயணன் பக்தன் நான்
நாரதர் எந்தன் நாமம் தான்

உலகத்தில் உள்ள தீமைகள் தான்
பலரறியக் கூறுவேன் நான்
கலகத்தால் நன்மை செய்பவன் தான்
உலகத்திற்கே நல்லவன் நான்

[நிழலை நோக்கி நாரதர் மெதுவாக வருகிறார் - வானில் நிழல் சிறுத்துக்கொண்டே வருகிறது.]

நாராயண..... நாராயண.....

சழிசையும் யாழில் மீட்டி
நாவில் பாட்டும் முழங்கவே
தாளக்கட்டை தாளம் இட்டே
நாரதமாமுனி தோற்றினார்

[நீல வானத்திற்கு அருகில் நாரதர் தோற்றுகிறார் - முன் நோக்கி அலங்கார நடையுடன் மெதுவாக வருகிறார்.]

நாராயண..... நாராயண.....

வணக்கம் வணக்கம் தந்தே

நாரதமாழுனி நான் — இங்கே
வந்தேன் சபைதனிலே
நாரத மாழுனி நான்

சரேமுலகம் சென்றேன்

நாரத மாழுனி நான் — அங்கே
சமுநாடும் கண்டு ஸ்ந்தேதன்
நாரத மாழுனி நான்

சம் நாட்டின் வடக்கினிலே

நாரத மாழுனிநான் — அங்கே
யாழ்ப்பாணம் பார்த்து வந்தேன்
நாரத மாழுனி நான்

யாழ்ப்பாணச் சீர்கேட்டை

நாரத மாழுனி நான் — இங்கே
யாரிடத்தில் போய் உரைப்பேன்
நாரத மாழுனி நான்

நாராயண..... நாராயண.....

அந்த யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு இனிமேலும் சீர் கெட்டுப்பொக வேண்டுமா? அங்கு நடக்கும் அறியாயங் களுக்கு ஒரு முடிவு தான் வேண்டாமா? இதைப் பொறுத்துக் கொண்டிரப்பதா? கூடாது! கூடவே கூடாது!!..... கலகத்தில்தான் நியாயம் பிறக்கும். அதுவும் இந்த நாரதன் கலகம் “என்றும் நன்மை விலேயே முடியும்.” உம்..... [சிந்தனையுடன்] அந்த அறியாயங்களை, அங்கு நடக்கும் அக்கிரமங்களை, யாரிடத்தில் சென்று முறையிடுவேன்? இதற்குத் தகுந்தவர் யார்?..... சன்முகா!..... முருகா!..... கந்தா!..... உன்னையன்றி வேறு யார் உளர்? அன்று தேவர் துயர் தீர்க்கச் சூரியன் வதைத்த பெரும! இன்று இப்பாரில் உள்ளோர் துயர் தீர்க்க உன் சக்தி வேல் எடுத்து வருவாய்ப்பா.

[நாரதர் முன்நோக்கி வருகிறார் - திரை முடுகிறது - திரைக்கு முன் வந்து]

இதோ! இப்பொழுதே செல்கிறேன். என் வேல் னிடம் செல்கிறேன்.....

நாராயண..... நாராயண.....

வேலனைத் தேடி யல்லோ
வேதியன் நான் — இப்போ
வேகமாய்ப் போகின்றேனே
வேதியன் நான்

குமரனைத் தேடியல்லோ

கோள் முனி நான் — அவன்
குன்று நோக்கிப் போகின்றேனே
கோள் முனி நான்

சன்முகனைத் தேடி யல்லோ

சன்னியாசி நான் — இந்தச்
சங்கதியைச் சொல்லப் போறேன்
சன்னியாசி நான்

[நாரதர் அவங்கார நடையுடன் வெளியேறுகிறார் திரை விலக இரண்டாம் காட்சி ஆரம்பம்]

காட்சி 2

நீல வானம் — புகை மண்டலம் — நட்சத்திரங்கள் மின்னுகின்றன — ஒருபக்கம் குன்று — அக்குன் றின் பின்புறமிருந்து ஒளிக்கத்திர்கள் வீசுவின்றன — குன்றின்மேல் தெய்வயானை சுவிதம் அருள்புரியும் பாவளையில் முருகன் நிற்கிறார் — மனி ஒகை ஒங்காரம் செய்விறது — உறுமி, தப்பு, தப்பட்டை முதலியன ஒலிகின்றன. உடுக்கு வேகமாக ஓலிக்கின்றது]

[நாரதர் அலங்கார நடையுடன் வருகிறார்]

நாரதர்: வேலனைத் தேடியல்லோ
வேதியன் நான் — இங்கே
வேகமாய் வந்து நின்றேன்
வேதியன் நான்

[முருகனுக்கு அருகில் சென்று]

கந்தா! கடம்பா! கார்த்திகேயா! குகா! குமரா!
குறத்திம் ஞோா! சன்முகா! சரவணை! சுப்ரமணியா!...

முருகன்: வருக, வருக, நாரதரே! உமது வரவு நல்வரவாகுக.
இன்று என்ன கொண்டுவந்தீர்? மாங்கனியா? அல்லது
இன்னும் ஒரு கன்னியா? கலகம் இல்லாவிட்டால்
காலடியும் எடுத்துவைக்கமாட்டாரே?

நாரதர்: நாராயண... முருகா! அடியேன் கலகம் செய்யமட்டும்
தான் வரவேண்டுமா? தங்கள் அருள் பெற வரக்
கூடாதா? தேவர் குறைத்தத் தேவா! [வணங்கி]
வணங்குகிறேன். என்னை இரட்சித்தரு எவ்வேண்டும்;

முருகன்: [அருள்புரிதல்]

நாரதர்: [தெய்வயானையைப் பணிந்து] தேவர் கு ல தேவி! தேவேந்திரன் திருமகளே! பாலித்தருள்செய்க.

தெய்வயானை: [அருள்புரிதல்]

நாரதர்: [பார்க்காது பாசா ந்து செய்தபடி] வேடர் குலக் கொழுந்தே! வள்ளி அம்மையே! [நிமிர்ந்து பார்த்து திடுக்குற்றதுபோற் காட்டி] முருகா! எங்கே வள்ளி அம்மையைக் காணவில்லையே! தங்கள் காதல் நாயகி வள்ளி அம்மை எங்கே?

முருகன்: நன்று..... நாரதரே..... நன்று [சிரித்து] உமது நாடகத்தை நன்றாகத்தான் ஆரம்பித்துள்ளீர். தொடர்ந்து நடாத்தும். என் காதல்நாயகி [அழுத்தமாக] வேட....ர் குலக்கொழுந்து எங்குற்றார் என்றுதானே கேட்கின்றீர்?

நாரதர்: ஆம் முருகா! ஆம்... வள்ளி அம்மையைத் தாங்கள்

முருகன்: நாரதரே! என் வள்ளி அங்கே...

சிற்றம்தான் கொண்டல்லோ வள்ளிநாயகி
எந்தன் வள்ளி நாயகி
எந்தன் வள்ளி நாயகி
போன்றாம் சீக்கிரமாய்

நாரதர்: ஏன் கொண்டா சிற்றம் வள்ளி அம்மை
எங்கள் வள்ளி அம்மை
எங்கள் வள்ளி அம்மை
எங்கு போனு சீக்கிரமாய்

முருகன்: தொழிலாளி துயர் தீர்க்க வள்ளி நாயகி
எந்தன் வள்ளி நாயகி
எந்தன் வள்ளி நாயகி
போன்றாம் இலங்காபுரி

நாரதர்: இலங்கைக்கா? முருகா! நானும் அங்கிருந்துதானே வருகின்றேன். தங்கள் காதல் நாயகி வள்ளி அம்மை இலங்கையின் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்றுள்ளார்கள்?

முருகன்! நாரதரே! அங்கே இலங்கை நாட்டின் மத்தியிலே,
மலைக்கு மலைநடுவே
இலங்கை மலைநடுவே
மலையகத் தோட்டங்களாம்
தேயிலைத் தோட்டங்களாம்

நாரதர்: ஆம் முருகா! ஆம். அழகான தேயிலைத் தோட்டங்கள்:
முருகன்! அந்த அழகான,
மலையகத் தோட்டங்களில்
தேயிலைத் தோட்டங்களில்
நிலையின் றி வாடுகின்றான்
கூவியான் மாஞ்சின்றான்.

நாரதரே! இலங்கையின் குறிஞ்சிநில மக்கள், இழப்ப தற்குத் தம் விலங்குகளைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லாத பாட்டாளி மக்கள், தோட்டத் தொழிலாளர்கள், அவர்கள் தாழ் படும் பாட்டைக் கதிர்காமத்தில் சென்று முறையிட்டார்கள். குறமகள் அல்லவா வள்ளி? தன் மலையக மக்களை நேரில் கண்டு அவர்கள் துயர் தீர்க்கப் புறப்பட்டுவிட்டா.

நாரதர்: நாராயண! நாராயண!! [கன்னத் தில் போட்டு] முருகா! என்னை மன்னித் தருள வேண்டும்.

முருகன்: மன்னிப்பா!

நாரதர்: ஆம். முருகா! தங்களைத் தவருக நினைத்துவிட்டேன். இது யாழ்ப்பாணம் சென்று வந்துள்ளதால் ஏற்பட்ட பழக்கதோழம். மன்னித் தருள வேண்டும்.

தெய்வயானை: என்ன நாரதரே! விளக்கமாகக் கூறும்?

நாரதர்: நான் சொன்னால் கோபித்துக்கொள்ள மாட்டார்களே.

தெய்வ: என்ன நாரதரே! பீடிகை பலமாக இருக்கிறது..... நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். பயமின்றிக் கூறும்.

நாரதர்: தேவி! தாங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்.

முருகன்: கூறும் நாரதரே! பயமின்றிக் கூறும். நீர் வந்த தோக்கம் நிறைவேற வேண்டாமா? உம... உம... கூறும்.

நாரதர்: முருகா... நான் நினைத்தது..... நான்... தவறுதான். இருந்தாலும் கூறிவிடுகிறேன். ஒரு மறை. ஒரே ஒரு முறை என் சந்தேகத்தைக் கூறிவிடுகிறேன். முருகா... முருகா.....

விவாகம் செய்தீர்கள் என்றும் பாராமலே நீங்கள் பாராமலே — அம்மையை விலக்கிவிட்டார்கள் என்றே கருதிவிட்டேன் நானும் கருதி விட்டேன்

முருகன்: [திடுக்குற்று - தெய்வயானையைப் பார்த்து]

என்ன!..... தேவி! நாரதர் என்ன கூறுகின்றார்!

தெய்வயானை: விலக்கிஏன் வைக்க வேண்டும் நாரதரே ஜயா நாரதரே — வள்ளி விட்டகுறை என்ன நாரதரே கூறும் நாரதரே

நாரதர்: கீழ்சாதி மகள்தான் வள்ளி அம்மை எங்கள் வள்ளி அம்மை — என்றே களங்கம்தான் கண்மரோ தேவர் நீங்கள் தாயே தேவர் நீங்கள்

தெய்வயானை: கீழ்சாதி மகள்தான் வள்ளி அம்மை எங்கள் வள்ளி அம்மை — என்றே களங்கம் ஏன் கண்மரோ நாரதரே கூறும் நாரதரே

நாரதர்: வேடர் குலம் என்றே களங்கம் கண்டு தாயே தளங்கம் கண்டு — அம்மையை விலக்கிவிட்டார்கள் என்றே நான் நினைத்தேன் தாயே நான் நினைத்தேன்

தெய்வ: என்ன கூற்றுக் கூறிவிட்டார், நாரதரே, என்ன கூற்றுக் கூறிவிட்டார்? வேடர் குலமா! கீழ்சாதியா!! இப்படியும் ஒரு கொடுமை உண்டா? தேவர் உலகில் இல்லாத முறை கூறுகின்றே; நீர் இதை எங்கு கண்டார்?

நாரதர்: தேவி... பள்ளன் என்றும் பறையன் நளவளென்றும் — சாதிகள் பண்பின்றிப் பலவுண்டு தேவியரே

தெய்வ: என்ன! பள்ளனு! அப்படி என்றால்?

நாரதர்: தாயே...

பள்ளன் என்றால் கீழ்சாதி
என்கிறுரோ — அவன்
பனை ஏறும் தொழிலாளி தேவியரே

தெய்வ: பனை ஏறுவதால் அவன் கீழ்சாதியா?

நாரதர்: தமிழர்கள் வகுத்த
முறையிதுவே — செய்யும்
தொழிலாலே சாதி கண்டார் தேவியரே

முருகன்: சிவ சிவ, கேட்கவே காது கூக்கிறது நாரதரே! இந்த சாதிமுறை எந்த உலகத்திற்கும் ஒவ்வாதது. காட்டு மிராண்டி தத்தனமானது. இதை ஒழிப்பதற்காகவே...
...நான்...

சாதிமுறை கூடாதென்றே — புவியில்
சாதிமுறை கூடாதென்றே — வேடர்
சாதிமகள் வள்ளியை நான் மணம்புரிந்தேன்
சாதிமுறை கூடாதென்றே

சமத்துவத்தைக் காட்டிடவே — புவியில்
சமத்துவத்தைக் காட்டிடவே — இரு
சாதிகளிலும் இருந்து பெண் எடுத்தேன்
சமத்துவத்தைக் காட்டிடவே

தேவர் மகன் தெய்வாணையுடன் — இந்திரன்
தேவர் மகன் தெய்வாணையுடன் — வேடர்
தேவி வள்ளி நாயகியைச் சேர்த்து வைத்தேன்
தேவர் மகன் தெய்வாணையுடன்

நாரதர்: [ஏனாக் சிரிப்பு] முருகா! ஒன்று இரண்டு திருமணங்களால் சாதிமுறையை ஒழித்துவிட முடியுமா?

சாதி முறை இன்னும்
மாறவில்லை — தங்கள்
சாதனையும் அதனை ஒழிக்கவில்லை

முருகன்: இன்னுமா சாதிக் கொடுமைகள் அழியவில்லை! நாரதரே! என் தேவியருக்கு அன்றைய நிலையை எடுத்துக் கூறும். தீண்டாமையின் கொடுமைகள் எவ்வாறு இருந்தன என்று கூறும்.

நாரதர்: தேவி.....

கீழ்சாதி என்றே அன்று
போட்டுவிட்டார் கட்டு
தோளால் சால்வை அகற்றி
வைத்தார் கமக்கட்டில்

இதுமட்டுமா..... அன்று.....

மேல் சட்டை போட்டிருந்தால்
மேல்சாதி பொறுக்காது
கீழ்சாதிப் பெண்கள் என்றே
கிழித்தாரே ஆடுக்காது

பெண்களின் மேல்சட்டைகளைக் கொக்கைச் சத்தகத் தால் கிழித்தார்களே..... இது மட்டுமா கொடுமை...
தேவி.....

வெளியிலே கீழ்சாதியைப்
பார்த்துவிட்டால் பாவம்
வழுயிலே இழுத்து வந்தார்
காவோலை அது பாரம்

முருகன்: மேல் சாதி மக்கள் அன்றே
அடக்கி வைத்தார் கொடுமை
கீழ்சாதி மக்கள் என்போர்
இன்றுமா அவர் குடிமை

நாரதரே! இன்றுமா அந்தக் கொடுமைகள் காணப் படுகின்றன?

நாரதர்: இல்லை முருகா இல்லை, தீண்டாமைக் கொடுமைகள் சிறிதுமாற்றம் அடைந்துள்ளன. ஆனால் அவை முற்றுக மறைந்து விடவில்லை.

முருகன்: மாறுகின்றன..... முற்றுக மறையவில்லை, என்ன நாரதரே! விளக்கமாகக் கூறும்.

நாரதர்: முருகா! பாரிலே சாதிக்கொடுமை, இந்தத் தீண்டாமை... நில உடமைப் பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் மிச்ச சொச்சமாகும். முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியில் சாதிப் பாகுபாடு மாற்றம் அடையக்

குடிய குழந்தை உருவாகும். ஆனால் முழுமையான சமத்துவம் நிலவேண்டுமாயின் சமதர்ம சமுதாயம் தோன்ற வேண்டும். முருகா! சமதர்ம சமுதாயம் தோன்ற வேண்டும்.

தெய்வயானை: நாரதரே! இந்தச் சாதிக் கொடுமை இன்று எந்த அளவில் உள்ளது?

நாரதர்: உலக வரலாற்றிலே யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கு, இந்தச் சாதிக் கொடுமை ஒரு தனி இட்டத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் அளவிற்கு உள்ளது.

தெய்வயானை: நாரதரே! என்ன கூறுகின்றீர்?

நாரதர்: ஆம் தேவி!... யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கு ஒரு தனி இடம் உண்டு. அவனுக்கு ஒரு தனியான குணமும் உண்டு.

தெய்வயானை: யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்குத் தனிக்குணமா? அது என்ன தனிக்குணம்?

சௌவக குடிமக்கள் யாழ்ப்பாணத்தார் - அவரின் சொந்தக் குணம் என்ன சொல்லிடுவீர்

நாரதர்: ஆமாம் சொந்தக் குணம்தான். பிறவிக் குணம்; அவர்களுக்கு உரிமையான தனிக் குணம்.

எங்கள் தேவியர்க்கும் எடுத்துரைப்பேண் - இது எங்கும் இல்லாக் குணம் தனிக்குணம்தான்

சாதியில் பள்ளன் பறையன் என்றே - பார்த்து சர்த்திலிட்டார் கோயிற் கதவுகளை

தேவி! இந்தக் குணம், எந்த மதத்தவர்க்கும், எந்த இனத்தவர்க்கும் இல்லாத ஒரு தனிக்குணம். இது யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கே சொந்தமான தனிக் குணம்.

தெய்வயானை: தமிழ் மக்களா! சங்கம் வைத்து மொழி வளர்த்த தமிழ் மக்களின் பரங்பரையினரா, கல்தோன்றி மணதோன்றுக் காலத்து முன் தோன்றி முத்த குடிகளா, ஆலயங்களில் தீண்டாமை பார்க்கிறார்கள்! வெட்கக்கேடு, வெட்கக்கேடு.

முருகன்: நாரதரே! கூறுங்கள், தீண்டாமை எந்த அளவில் உள்ளது என்று என் தேவிக்கு எடுத்துக் கூறுங்கள்.

நாரதர்: தேவி! இது மட்டுமா... இன்னும் கூறுகிறேன். கேள்கன்.

சுடுகாட்டினிலும் சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - சுடும்
சடலங்களையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்

தேவீர்க்கடைகளிலும் சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - குடிக்கும்
பேணிகளையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்

பள்ளிக் கூடங்களில் சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - படிக்கும்
பிள்ளைகளையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்

இன்று குளங்களிலும் சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - தண்ணீச்க
கிணறுகளையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்

முடிவெட்டிடவும் சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - முடி
வெட்டுபவனையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்

தெய்வயானை: போதும் போதும்... கேட்கவே அவமானமாக இருக்கிறது.

முருகன்: விடாதீர் நாரதரே விடாதீர். வந்த காரியம் ஆக வேண்டாமா? கூறும் மேலும் கூறும்,

நாரதர்: தேவி.....

கோவியன் வண்ணேன் என்றும்
பிரித்து வைத்தார் - அவர்க்கும்
பாவிகள் தனித் தொழில்
ஒதுக்கி வைத்தார்

வேளாளன் என்பதொரு

உயர் சாதியாம் - அவர்கள்
வேதியர்க்கும் அங்கே
கீழ்சாதி தரன்

தேவி! தொழிலில் சாதி, மரவேலைக்கு ஒரு சாதி, இரும்பு வேலைக்கு ஒரு சாதி, பொன் வேலைக்கு ஒரு சாதி, மன் வேலைக்கு ஒரு சாதி, சாதி... சாதி... எதுவுமே சாதிக்க மாட்டார்கள், சாதி மட்டும் பார்ப்பார்கள். சாதிப் பாகுபாடு களுக்குச் சிரம் வைத்தாற்போல் தீண்டாமைக் கொடுமைகள்..... தேவி! இன்னும் கூறட்டுமா.

முருகன்: கூறும் நாரதரே கூறும்.

தெய்வயானை: போதும் நாரதரே போதும், எங்கள் ஆலயங்கள் அநேகம் உள்ள யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிலா இந்த அக்கிரமங்கள்? நாரதரே! இன்று எங்கு ஆலயக் கதவடைப்பு நடக்கின்றது?

நாரதர்: தேவி! அநேகபான் ஆலயங்களில் கதவடைப்புக்கான் முக்கியமாகத் தங்கள் நாதன், என் ஆண்டவன் திரு முருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயம் ஒன்றைக் கூற முடியும். [தெய்வயானையின் காதில் இரகசியமாகக் கூறுகிறார்]

தெய்வயானை: சுவாமி [முருகனின் காதில் இரகசியமாகக் கூற கிறார்]

முருகன்: நாரதரே! அந்தக் கோயிலா?

நாரதர்: ஆம் முருகா ஆம்... அதே கோயில்தான்... அங்கே இன்று....

மந்தி மறிக்குதையே —
வாசவிலே
மந்தி மறிக்குதையே
குந்தி இருந்து
மந்தி மறிக்குதையே
வாசவிலே குந்தி இருந்து
மந்தி மறிக்குதையே.

முருகன்: நாரதரே! அன்று நந்தனை நந்தி மறைத்த கதை நான் அறிவேன். இது என்ன மந்தி மறிக்கும் கதை! புதுக்கதை. கேட்கவே வெட்கக்கேடாக இருக்கிறது.

நாரதர்: ஆம் முருகா ஆம் .. வெட்கக்கேடுதான் சந்தி சிரிக்குதையே —
பார்த்து
நந்தி சிரிக்குதையே
மந்தியைப் பார்த்து
சந்தி சிரிக்குதையே
வாலில்லாத மந்தியைப் பார்த்து
சந்தி சிரிக்குதையே

முருகன்: நாரதரே! என் கோயில் முன்னே நின்று அட்டகாசம் புரியும் அந்த மந்தியை விரட்ட அங்கு மானிடர்தான் இல்லையோ?

நாரதர்: மந்தியைத்தான் விரட்டச் சென்றால்
வேலவா கேளும்
மனிதக் காவல் நாய்கள் கடிக்குதையோ
வேலவா கேளும்
அடியாரைக் கோயில் முன்னே
வேலவா கேளும்
தடி கொண்டே அடித்தாரையோ
வேலவா கேளும்
தீயோர்கள் கோயில் முன்னே
வேலவா கேளும்
திப்பந்தத்தாலே சுட்டாரையோ
வேலவா கேளும்

முருகன்: நாரதரே! இந்த அநியாயங்களை மக்கள் பொறுத்துக் கொண்டா இருக்கிறார்கள்.

நாரதர்: முருகா! பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லை உண்டு. எங்கு அடக்குமுறை உண்டோ அங்கு எதிர்ப்பும் உண்டு. இந்த அநியாயங்களை எதிர்த்து மக்கள் போராட்டி துவங்கிவிட்டார்கள்.

தெய்வயானை: சுவாமி! மக்களே விழித்தெழுந்து விட்டார்கள்.. தாங்கள் பார்த்துக்கொண்டா இருப்பது? அன்று தேவர் குறை தீர்த்த தேவா! இன்று பாரில் உள்ளோர் குறை தீர்க்க தேவலோகம் விட்டு பூவுக்கீசல்வோம்.

முருகன்: நாரதரே! இனி மேலும் நான் பொறுத்துக்கொண்டு இருப்பதா..... முடியாது.

வென்றுவந்தேன் சூரை
வென்று வந்தேன் — அன்று
வேலேந்தி நானும்
வென்று வந்தேன்

போய்வருவேன் நானும்
போய்வருவேன் — இன்று
பொல்லாதாரை ஒழிக்க
போய் வருவேன்

வேலேந்தி நானும்
போய் வருவேன் — அந்த
வீணரை வீழ்த்தியே
நான் வருவேன்

தெய்யானை: சென்று வருவோம் நாம்
சென்று வருவோம் — அந்த
சாதி வெறியர்களைச்
சாய்த்து வருவோம்

சென்று வருவோம் நாம்
சென்று வருவோம் — அவரை
சங்காரம் செய்திடவே
சென்று வருவோம்

முருகன்: தேவியும் வரவேண்டுமா! வேண்டாம் தேவி, வேண்டாம்.

போராட்டம் நடக்கும் இடம்
தேவியரே கேளும் — நாங்கள்
போர்க்கோலம் பூண்டு போரேம்
தேவியரே நில்லும்

தெய்யானை: கட்டாயம் நான் வருவேன்
நாதாவே கேளும் — அது என்
கடமை என்று நீர் அறிவீர்
நாரதரே கூறும்

முருகன்: தேவி நான் ஒருவனே போதாதா அந்த கவியுக அசரனை அடக்க? [நாரதரைப் பார்த்து] நாரதரே! நீர் தான் தேவிக்கு நியாயம் கூற வேண்டும்.

நாரதர்: நாராயண..... நாராயண

தெய்யானை: நாரதரே! இது எனது நியாயம். வள்ளி தன் கடமையை ஆற்ற மஸையகம் செல்லலாம், நான் என்மையைச் செய்ய யாழ்ப்பாணம் செல்லக்கூடாதா?

நாரதர்: நாராயண..... நாராயண .. .

முருகன்: என்ன நாரதரே! நாராயணன் நாமத்தைக் கூறிவிட்டு வாழா இருக்கின்றீர்.

நாரதர்: முருகா! தேவி கூறுவதிலும் நியாயம் இருக்கிறது.

முருகன்: அப்படியானால் போராட்டம் நடக்கும் இடத்திற்குக் கூட்டிச் செல்வதா?

நாரதர்: வேண்டாம். அம்மையார் இந்தப் போராட்டம் நடக்கும் இடத்திற்கு வரவேண்டச் சம். இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும் பிரச்சினை ஒன்று உள்ளது. தேவி வீராப்பின் தன் பங்கைச் செலுத்துவதற்கு அப் பிரச்சினையில் ஈடுபடலாமே.

முருகன்: ஒரு கல்லில் இரு கணிகளா! நாரதரே! நீர் சரியான ஆள்தான் ஜயா!

தெய்வ: இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்களுக்குப் பிரச்சினையா?

நாரதர்: தேவி! இது ஒரு பெரும் பிரச்சினை. தாங்களே ஆராட்தல் சாலச் சிறந்தது. என் ஆண்டவன் முருகன் முன் செல்ல வழி அனுப்பி வையுங்கள்.

முருகன்: போகவிட தான் தருவாய்
போருக்கு நானும் — தீமை
போக்கிடவே அனுப்பிடுவாய்
தேவியரே நீரும்

தெய்வ: வெற்றிவாகை குடி வாரீர்
நாதாவே சென்று — அந்த
வீணர்களை அடக்கி வாரீர்
நாதாவே வென்று;

[முருகனும் நாரதரும் முன்வருகிறார்கள் — தீவை முடுகிறது — திரைக்கு முன்நின்று]

முருகன்	பூலோகம் நோக்கியல்லோ நோக்கியல்லோ — நாங்கள் போர்க்கோலம் பூண்டு செல்வோம்
நாறதர்	பூலோகம் நோக்கியல்லோ நோக்கியல்லோ — நாங்கள் போர்க்கோலம் பூண்டு செல்வோம்
முருகன்	யாழ்ப்பாணம் நோக்கியல்லோ நோக்கியல்லோ — போவோம் யாருக்குமே அஞ்சமாட்டோம்
நாறதர்	யாழ்ப்பாணம் நோக்கியல்லோ நோக்கியல்லோ — போவோம் யாருக்குமே அஞ்சமாட்டோம்

{முருகனும், நாறதரும் வெளியேறுகிறார்கள் — திரை விலக முன்றும் காட்சி ஆரம்பம்}

காட்சி 3

[கோயிற் கோபுரம்—பக்தர்கள் காவடியாட்டத்துடன் வருகிறார்கள்]

[காவடி ஆட்டம்]

மயிலிற் காவடியாம் — முருகனுக்கு
மயிலிற் காவடியாம்
மக்கள் குறை தீர்க்க
மனங் கொண்டாடும்
மயிலிற் காவடியாம் — முருசனுக்கு
மயிலிற் காவடியாம்

சேவற் காவடியாம் — சுப்பனுக்கு
சேவற் காவடியாம்
சேவை செய்திடக்
சித்தம் கொண்டாடும்
சேவற் காவடியாம் — சுப்பனுக்கு
சேவற் காவடியாம்

தேரிற் காவடியாம் — தேவனுக்கு
தேரிற் காவடியாம்
தொண்டு செய்திடத்
திடம் கொண்டாடும்
தேரிற் காவடியாம் — தேவனுக்கு
தேரிற் காவடியாம்

ஆட்டக் காவடியாம் — அழகனுக்கு
ஆட்டக் காவடியாம்
அன்பு கொண்டே
அடியவர் ஆடும்
ஆட்டக் காவடியாம் — அழகனுக்கு
ஆட்டக் காவடியாம்

[காவடி ஆட்டக்காரர்கள் ஆடியபடி அரைவட்டமாக நிற்க, கரகம் ஆடியபடி உள்ளே வருகின்று]

[கரக ஆட்டம்]

தேடுகினம் தேடுகினம் தேவி தேவி — அம்மா
தேடுகினம் தேடுகினம் மாரி தேவி

தொழிலாளர் தேடுகினம் தாயே தாயே — அம்மா
தொழுதிடவே தேடுகினம் மாரி தாயே

ஏழைமக்கள் தேடுகினம் அம்மா அம்மா — அம்மா
எழில் முகத்தைத் தேடுகினம் மாரி அம்மா.

விசாயி தேடுகினம் ஆச்சி ஆச்சி — அம்மா
விருப்புடனே தேடுகினம் மாரி ஆச்சி

உலகத்து நாயகியே தேவி தேவி — அம்மா
ஊழிக்குத்து ஆடன்னை மாரி தேவி

தேசாதி தேசமெல்லாம் தாயே தாயே — அச்மா
திருநடனம் செய்யன்னை மாரி தாயே

நகருக்கு நகர் சென்று அம்மா அம்மா — அம்மா
நடமாடி வாவன்னை மாரி அம்மா

ஊர்விட்டு ஊர்தாண்டி ஆச்சி ஆச்சி — அம்மா
உருவாடி வாவன்னை மாரி ஆச்சி

தொழிலாளர் துயர் தீர்க்க தேவி தேவி — அம்மா
துடித்தோடி வாவன்னை மாரி தேவி

பாட்டாளி துயர் தீர்க்க தாயே தாயே — அம்மா
பறந்தோடி வாவன்னை மாரி தாயே

ஏழைமக்கள் துயர் தீர்க்க அம்மா அம்மா — அம்மா
எழுந்தோடி வாவன்னை மாரி அம்மா

விசாயி துயர் தீர்க்க ஆச்சி ஆச்சி — அம்மா
விரைந்தோடி வாவன்னை மாரி ஆச்சி

தேடுகினம் தேடுகினம் தேவி தேவி — அம்மா
தேடுகினம் தேடுகினம் தேவி தேவி.

[— இக்கு முதலிய வாத்தியங்கள் விரைவாக ஒலிக்கின்றன
— காவடிகள் கரகத்தைச் சுற்றி ஆடுகின்றன — ஆடிய
படியே அடியவர்கள் கோயிலுக்குள்செல்ல முயலுகிறார்கள்
— குரஞ் கோயிலுக்குள் ஓருந்து வெளியே வந்து]

1.1 ஸ்ரீ டேய்! யாரங்கே? சாத்தடா கதவை. கதவைச்
சாத்தடா. எனியதுகள் எல்லாம் எழும்பி வந்திட
நினம். டேய், நிறுத்து காவடியை. காவடியோடை
வந்தனியளோ? தூரப்போ. கிட்ட வராதே. ஒருத்
தனும் வாசற்படி தாண்டக்கூடாது. போ...

கோபுர வாசல் தாண்ட —
பள்ளரே உங்கள்
கோத்திரத்தில் வழியுமில்லை

சாத்திரத்தில் இடமுமில்லை —
சாதகமாகவே
சாத்திரத்தில் இடமுமில்லை

கோயிலுக்குள் பணையுமில்லை —
நீங்கள் சீவக்
கோயிலுக்குள் பணையுமில்லை

நந்தனை மறித்த நாங்கள் —
பறையா உங்கள்
நந்தனை மறித்த நாங்கள்

தட்டாமல் வெளியே போடா —
நளவா நீயும்
தட்டாமல் வெளியே போடா

டேய். எல்லாரும் போ..... எட்டப் போ..... கிட்ட
வராதே..... திண்டாதே துடக்கு பிராயச்சித்தம்
செய்யவேணும் போ.....

1.2 ஸ்ரீ
மீறப் பொக்கும் என்றே சொன்னார் — தமிழர்
பெரும் புலவர் வள்ளுவரை
சாதியைச் சாடிநின்றே — தமிழில்
போதித்தார் ஒளவைப் பாட்டி
சாதிகள் இல்லையடி — பாரதி
சாற்றிடுதல் பாவம் என்றார்

ஒன்றேகும் என்றெழக்கு — திருமூலர்
மந்திரமும் தந்தார் அன்று

காந்தியும் தான் சொல்லி வைத்தார் — ஐயாவே
காதினாலும் கேட்டார் இல்லை
புத்தர்முதல் யேசுவரை — ஐயாவே
புத்தி சொன்னார் கேட்டார் இல்லை
எதிதனைபேர் சொல்லி வைத்தார் — ஐயாவே
அத்தனையும் மறந்துவிட்டார்

குருங்: என்ன! என்ன! நியாயம் பேசுகிறோ? என்னென்ட
நியாயம் பேசுகிறீர் நீர் டேய்!

மேல்நாடு சென்றவன் நான் —
பல பெரிய மனிதருடன்
மேற்படிப்புப் படித்தவன் நான்
ஓய், நியாயம் பேசுகிறீர் நீர்.....

சட்டங்கள் கற்றவன் நான் —
பல சட்ட நிபுணரும்
சித்தி பெற்றார் என்னவேதான்

வேதங்கள் கண்டவன் நான் —
பல வேதியரும்
வருவாரே என்னிடம் தான்
ஓய், சாத்திரம் பேசுற்றோ..... நீர்..... சாத்திரம்
சாத்திரத்தில் மேதை நான்
பல சாஸ்சிரிகளும்
சாற்றிவோர் நீ அறிவாய்

[சிறிது அமைதியாக] எடே பொடியன்! உங்கடை
கொப்பன் மார் எங்களைக் கண்டால் என்ன மட்டு
மரியாதை: எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கம். நீங்கள்
ஏற்றா இப்ப கெட்டுப் போறியள். நான் நாலும்
அறிஞர்ச்சவன், சட்டங்கள் தெரிஞ்சவன் என்ட முறை
யிலே உங்களுக்குச் சொல்லுறந், எல்லாரும் மஸியா
தையாக உங்கடை வீடுகளுக்குப் போங்கோடா:
வந்த வழியைப் பாத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போங்
கோடா பொடியன். [பக்தரைப் பார்த்து] எட
மேண! நல்ல பிள்ளை மாதிரி உவங்களைக் கூட்டிக்
கொண்டு வீட்டைப் போ...

ய...ரி: ஐயா! பெரியவரே! சட்டம் எங்கள் பக்தம்தானே
இருக்கு ...

சட்டம்தான் இருக்குதையா
கோயிலுக்குள் செல்ல — இந்தக்
கோயிலுக்குள் செல்ல — அந்தச்
சட்டத்தை எதிர்த்திட்டால்
இழுத்திடுவேன் கோட்டில்

ய...ரி: [அவட்சியமாகச் சிரித்து] சட்டம் பேசுறூர் பொடிப்
பயல். எப்பவடா கோடு கண்டநியன்.

கோடுபல கண்டவன்நான்
போடா நீ வெளியே — இங்கே
போடா நீ வெளியே — அங்கே
கோட்டில் வந்து பேச இப்போ
போடா நீ வெளியே

வழக்குப் போடப் போரூராம். டேய், கோட்டில்
வந்து சந்திக்கிறன். போடா போ.

ய...ரி: வாயில் வந்ததைப் பேச வேண்டாம்
பெரிபவரே கேளும் — ஐயா
பெரியவரே கேளும் — மெய்யாய்
வாசல்படி தாண்டப் பேசுறேம்
பெரியவரே கேளும்

கண்டபடி பேச வேண்டா:
கற்றவரே கேளும் — ஐயா
கற்றவரே கேளும் — மெய்யாய்
கதவு தாண்டிச் செல்லப் பேசுறேம்
கற்றவரே கேளும்

[பக்தர்கள் கோயிலுக்குள் செல்ல முயற்சித்தல்]

குருங்: தம்பி, இங்கே ஒடிவாங்கோ... தம்பி, ஒடிவாங்கோ
ஒடிவாங்கோ தம்பி.....

[காவலர் இருவர் வருதல்]
தம்பி..... தம்பி.....

சண்டாள இந்தப் பாதகரை — தமிழி
சப்பாத்தால் உதைத்துத் தள்ளிவிட
தடுத்திடவும் இங்கே வருகின்றார் — தமிழி
தடிகொண்டே அடித்து விரட்டியிட
துவக்குகின்றார் இங்கு போராட்டம் — தமிழி
துவக்குகளால் ஈட்டுத் தள்ளிவிட

[காவலர் பக்தர்களைத் தள்ளுதல்]

ங்கர: ஜயா காவலரே! நாங்கள் கலாட்டா செய்யவர்
வில்லை.

ஆலயத்துள் நாழும்
வணங்க வந்தோம் — ஜயா
அதிகாரத்தால் எம்மை வெருட்டுகிறார்
அன்புடனே நாழும்
வணங்கையிலே — ஜயா
அநியாயமாய் எம்மை விரட்டுகிறார்

குருஞர்: அன்புடன் வந்திருக்கினமாம் அன்புடன். எங்கே ஆட்களைப் பாப்பம், ஆர் வந்திருக்கினம் என்னு. உதார் உங்காலை? எடி வள்ளி! எடி மேஜை நீடுமீடி? நாசமாப் போச்சு. பெண்டுகளும் வந்திருக்கிறியனே... நல்லது பெண்டுகளும் வந்திருக்கினம் வாருங்கோ.... உதார் உது, இங்காலை வா, முகத்தைப் பாப்பம்... எட நீ எங்கடை புளியடி தம்பிப்பிள்ளையின்றை பொடியன் எல்லே. நீ ஏன் உவங்களோட வந்தனே. எட பேப் பொடியா.....

மேல்சாதி மகனல்லோ நீதான் — தமிழி
மேல்சாதி மகனல்லோ நீதான் — தமிழி
கீழ்சாதியாருடன் ஏன் நீயும் சேர்ந்தாய்
ஏன் நீயும் சேர்ந்தாய்

எங்கள் பிள்ளையடா நீதான் — தமிழி
எங்கள் பிள்ளையடா நீதான் — தமிழி
இங்காலே நீ வந்து எம்முடன் சேர்வாய்
எம்முடன் சேர்வாய்

என்ன எங்கடை பக்கத்துக்கு வரமாட்டியோ... நீயும் உவங்களோடைதான் நிப்பியோ? எட நீங்கள் அண்டாடங் காச்சியள்டா. எங்கடை கால் செருப்புக்கும் பெறுமதி இல்லாத நீங்கள் உவங்களோடைதான் நிப்பியள். பின்ன நில் [காவலரைப் பார்த்து] தமிழி உவங்கள் பலாத்காரம் பாவிக்க வந்திருக்கிறார்கள் உவங்களை விடக்கூடாது.

கெட்டவங்கள் எல்லாம் வந்து
வீதியிலே கோயில் வீதியிலே
கதவுடைக்க நிற்கிறார்கள்

ங்கர: கெட்டவங்கள் நாங்கள் இல்லை
வீதியிலே கோயில் வீதியிலே
கதவுடைக்க நிற்கவில்லை

குருஞர்: பக்தியைக் கெடுக்கிறார்கள்
கோயிலிலே எங்கள் கோயிலிலே
பலாத்காரம் செய்யிறங்கள்

ங்கர: பக்தியைக் கெடுக்கவில்லை
கோயிலிலே நாங்கள் கோயிலிலே
பலாத்காரம் செய்யவில்லை

குருஞர்: பலாத்காரம் செய்யவில்லையோ? பின்னை இப்ப என்ன செய்யிறியன்? இங்க மல்லுப் பிடிக்கிறியன். பலாத்காரம் இல்லையாம்.

ங்கர: ஜயா! கோயில் கும்பிட வாறது பலாத்காரமோ? அல்லது கும்பிடுவதைத் தடுத்து நிறுத்துவது பலாத்காரமோ? குறுக்கே நின்று நீங்கள்தான் பலாத்காரம் செய்கின்றீர்கள். வழியை விட்டு விலகுங்கள். பலாத்காரத்திற்கு இடமே இல்லை.

குருஞர்: [சண்டியன் ஒருவன் வந்து குருஞரின் காதில் ஏதோ கருகிறுன் — சரினனத் தலை அசைத்து அவனைக் கோயிலுக்குள் போகும்படி சைகை செய்துவிட்டு — காவலரை நோக்கி]

தமிழி காவலரே! வீண் கலவரம் ஏற்படும் போல கிடக்கு. பிறகு என்னிலை குறை சொல்லாதையுங்கோ. [அடியார்களைப் பார்த்து] உவங்களோடை இனி நான்

கதைக்கத் தயாராயில்லை. ஏலுமென்டதைப் பாக்கட்டும். டேய் உங்களாலை ஏலுமென்டதைப் பாருங்கோ. டேய் என்னைக் கிளவன் எண்டு நினைக் கிறியளோ. ஒருத்தனும் காலடி எடுத்து வைக்கக் கூடாது. நானிஏலும்பு முறிப்பன்.

பக்தர் கூடிக்கதைத்துவிட்டுக் கோயிலுக்குள் செல்ல முன்னேற்கிறுர்கள் — சிறு கலவரம் ஏற்படுகிறது— சண்டியர்களும் தடிகளுடன் கலந்துகொள்ளுகிறார்கள் — காவலர் தலையிட்டு பக்தர்களை வெளியே தள்ளி விடுகிறார்கள் — சூரானார் கோயிலுக்குள் சென்று விடுகிறார் — திரை முடுகிறது — காவலரும் பக்தர்களும் திரைக்கு வெளியே நிற்கிறார்கள்]

பக்தர் ஜயா, [காவலரைப் பார்த்து]

சட்டத்தில் இடமிருக்கு
உள்ளே போவதற்கு
சட்டத்தில் இடமிருக்கு
பட்டத்தால் வேலையில்லை —
அவர் படிப்புப்
பட்டத்தால் வேலையில்லை

ஜயா! கலாட்டா செய்தது யார்? ஆயுதங்களுடன் வந்தவர்கள் யார்? நாங்களா? அவர்களா?

[காவலர் போய்விடுகிறார்கள்]

பண்புடனே நாழும் வந்தோம்
பாரிலுள்ளோர் பாரும் — ஜயா
பஸ்ட்டுடனே நாழும் வந்தோம்
பாரிலுள்ளோர் கேளும்
பக்திமயமாக வந்தோம்
பாரிலுள்ளோர் பாரும் — ஜயா
பலாத்காரம் செய்யவில்லை
பாரிலுள்ளோர் கேளும்

[பாடிக்கொண்டே பக்தர்கள் போகின்றார்கள் — திரையிலக, நான்காம் காட்சி ஆரம்பம்]

காட்சி 4

[கோயிற் கோபுரம் தூரத்தில் தெரிகிறது — நாரதரும் முருகனும் வருகிறார்கள்]

பாட்சாரா: பூலோகம் நோக்கியல்லோ
நோக்கியல்லோ — நாங்கள்
போராட வந்து சேர்ந்தோம்
யாழ்ப்பாணம் நோக்கியல்லோ
நோக்கியல்லோ — வந்தோம்
யாருக்குமே அஞ்ச மாட்டோம்

[பஜனை செய்வது கேட்கிறது]

கதிர்காமக் கந்தனுக்கு	— வேல் வேல் வேல்
கதியிங்கு வேறில்லை	— வேல் வேல் வேல்
சந்திதியில் சுப்பனுக்கு	— வேல் வேல் வேல்
சந்நதங்கள் தந்திடுமே	— வேல் வேல் வேல்
நல்லாரின் நாதனுக்கு	— வேல் வேல் வேல்
நல்லவைகள் செய்திடுமே	— வேல் வேல் வேல்
மாவையிலே முருகனுக்கு	— வேல் வேல் வேல்
மார்க்கமதைக் காட்டிடுமே	— வேல் வேல் வேல்

[பஜனை செய்வதை முருகனும் நாரதரும் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறார்கள்]

பாட்சாரா: நாரதரே! அதோ, என் பக்தர்கள் பாடுகிறார்கள். சற்றுக் கேளும்.

நாரதர்! ஆம், முருகா! ஆம்..... அவர்கள்
பண்ணிசை கேட்கையிலே

முருகன்! மேனி சிவிர்க்குது
பண்ணிசை கேட்கையிலை

நாரதர்! பாசத்தைப் பார்க்கையிலே

முருகன்! உள்ளம் குளிருது
பாசத்தைப் பார்க்கையிலை

நாரதர்! பக்தியை உணர்கையிலே

முருகன்! கண்ணீரி மல்லுது
பக்தியை உணர்கையிலே

ஆகா! என்ன பக்தி! என்ன பக்தி! இந்த அடியார்
களையா கோயில் வெளியே நிறுத்துவது!

நாரதர்! முருகா! தங்கள் அடியார்களை விடுத்து சற்று அந்தப்
பக்கம் பாருங்கள்,

கோயில் கதவடைப்பு
என் துரையே பாரும் — உங்கள்
கோயில் படும் சீர் கேட்டை
அங்கே கொஞ்சம் பாரும்

உள்ளே இருப்பவர்கள்
என்துரையே பாரும் — அவர்கள்
உட்பூட்டுப் பூட்டிவிட்டார்
அங்கே கொஞ்சம் பாரும்

பக்தர்கள் வணங்கும் இடம்
என்துரையே பாரும் — நீரால்
பாவிகள் நனைக்கின்றார்கள்
அங்கே கொஞ்சம் பாரும்

முருகன்! கொடுமை... கொடுமை... அசரக் கொடுமை...

நாரதர்! முருகா! அதோ அதைப் பாருங்கள்.

வெளி அங்கே சுற்றிப்
போட்டிருக்கு — எங்கள்
வேலவளைக் காணத் தடுப்பதற்கு

சண்டியர்கள் சுற்றி
நிற்கின்றார்கள் — எங்கள்
சண்முகளைக் காணத் தடுப்பதற்கு

[சண்டியர்கள் இருவர் வந்து போகிறார்கள்]

காடையர்கள் சுற்றித்
திரிகின்றார்கள் — எங்கள்
கந்தையளைக் காணத் தடுப்பதற்கு
முருகா...! முருகா...!

வேதமல்லோ இவை
பேசுகினம் — மனம்
வேகுதையா மெத்த ஆழமாக

முருகன்! நாரதரே! அதோ பாரும் அங்கே...

சகடையில் இருப்பவன் யார்
நாரதரே கேளும் — அங்கே
சண்டியர்கள் மத்தியிலே
நாரதரே கூறும்

நாரதர்! அவனு? முருகா!... அவன்

சாதி வெறியர்களின்
தாண்தோண்றித் தலைவன் — அவன்
சரியான பெயர் கூறின்
கலியுக குரன்

முருகன்! தலையும் நரைச்சுப் போச்சு
நாரதரே பாரும் — அந்த
தடிக் கிழவன் செயலைச் சுற்று
நீர் எண்க்குக் கூறும்

நாரதர்! புவியாட்டம் ஆடுகிறன்
என் துரையே கேளும் — அவன்
கட்டாசிப் புவியாவான்
நீரும் கொஞ்சம் பாரும்

முருகன்! நாரதரே!..... இவன் ஒரு இரக்கமற்ற அசரன்.....
இவன்

தலையில்லோ கனம்
மெத்தவுன்டு — இந்தத்
தறுதலையின் கனம்
தட்ட வேண்டும்

அழிவையல்லோ இவன்
தேடிக் கொண்டான் — மிக்க
ஆழத்திலே காலை
விட்டு விட்டான்

நாரதரே! இவன்தானே இப்போ பூசாரி?

நாரதர்: பூசாரியா!... முருகா!

அருக்கள் இங்கே இவனைச்
சேர்த்துக் கொண்டே — இவன்
கொள்கையிலே துணையாய்
நிற்கின்றாரே

சானி இப்போ இவன்
கைகளிலே — இங்கே
சாத்திவிட்டான் கோயில்
சாதி பார்த்து

முருகன்: நாரதரே! 'எம்பீ' மார்கள் எங்கு சென்றார்கள்? இவர்
கனுக்கு ஒருவரும் துணையாக வரவில்லையே.

எம்பீமார்கள் நாரதரே
எங்கு சென்றார் — அவர்
இங்குவந்தேன் இவர்க்கு
உதவவில்லை

நாரதர்: முருகா!... 'எம்பீ'மாரும் 'எம்பீ'யாக விரும்புகிறவர்
கனும் இங்கு வரமாட்டார்கள்

தேர்தலிலே வெல்ல
வேண்டுமென்றே — இங்கே
தோன்றிடவே கொஞ்சம்
கூக்கினம்

சாதிமான்கள் துண்டு
நின்றுவிடும் — அவர்
சாதியிலே கொஞ்சம்
சாடி விட்டால்

பத்திரிகை நியாயம்
பேசிவிட்டு — அவர்
மெத்தையிலே வீட்டில்
தூங்கி விட்டார்

வாக்குத்தான் பொறுக்கிகள்
எம்பீமார்கள் — அவர்
வாக்குக் கணக்கெடுத்தே
எதுவும் செய்வார்

நாரதர்: முருகா! கோயில் முகப்பை விடுத்து வாருங்கள்.
தெற்கு விதிக்குச் சென்று அங்கு என்ன நடக்கின்றது
என்று கவனிப்போம்.

[முருகனும் நாரதரும் முன் வருகிறார்கள் — திரை
முடுகிறது — நாரதரும் முஞ்சுகனும் திரைக்கு முன்
நின்று]

முருகன்: நாரதரே! அதோ! அங்கே அந்தப் பக்கம் பாரும்.
அங்கே வாகனங்களில் ஏதோ ஏற்றுகிறார்களே. அவை
என்ன?

நாரதர்: ஆயுதங்கள் ஜயா
ஏற்றுகின்றார் — உங்கள்
ஆலயத்துள் இருந்து
ஏடுத்து வந்தார்

[சண்டியர்கள் கட்டுக்கட்டாக ஆயுதங்களைச் சுமந்து
போகிறார்கள்]

முருகா!..... பார்த்திர்களா

கொட்டனும் கத்தியும்
அங்கே உண்டு — உங்கள்
கோயிலுக்குள் இருந்து
ஏடுத்து வந்தார்

எறிகுண்டு துப்பாக்கியும்
அங்கே உண்டு — உங்கள்
ஆலயத்துள் இருந்து
ஏடுத்து வந்தார்

[சண்டியர் போத்தல்கள் சில வற்றை மறைத்தும் மறைக்காமலும் கொண்டு போகிறார்கள்]

முருகன்: நாரதரே! கோயிலுக்குள் இருந்து போத்தல்கள் கொண்டு வருகின்றார்களே. அவை என்ன? பால் போத்தல்களா? அல்லது நெய்ப் போத்தல்களா?

நாரதர்: இல்லை முருகா! இல்லை.... அவை

சாராயப் போத்தல்களே
சன்முகா அந்தச்
சண்டியர்க்குக் கொடுத்திடவே

வெவவனே உந்தன் ஆலயத்துள்
கள்ஞும்தான் முட்டிகளில்
கந்தா அந்தக்
காட்டயர்க்குத் கொடுத்திடவே

முருகன்: இது என்ன அதியாயம்... அக்கிரமம்... என் அதியார் களைக் கொன்று குவிக்கவா மதுபானங்களும் ஆயுதங்களும் வந்தன? நாரதரே! ..வாரும் நாரும் கோயிலுக்குள் சென்று நடப்பதைக் கவனிப்போம்.

[முருகனுக் நாரதரும் செல்கிறார்கள் — திரை விலக, ஜந்தாம் காட்சி ஆரம்பம்]

காட்சி 5

[கோயிற் கோபுர வாசல் - தூரனூர் அமைதியின் ரிக்காணப்படுகின்றார் - சண்டியர்கள் அவருடன் ஏதோ தர்க்கம் செய்துகொண்டு நின்றுவிட்டுச் செல்கிறார்கள்]

சூரனூர்: [தனிமையில்] எல்லாம் என்னுலைதான் வந்ததாம்! தங்கடை வருவாய் குறைஞ்சு போச்சுக்கெதண்டு குருக்களைவக்குக் கோவம். அட, இவங்கள் கூலிக்கு மார்டிக்க வந்தவங்களுக்கு என் என்னில் கோவம். என் ஞேடை வந்து மோதுப்படுருங்கள்; இவையளுக்குக் குடுக்கிறதைக் குருக்கள்வை குடுக்கவில்லைப்போல நா னும் ஆப்பிழுத்த குரங்குமாதிரி வந்து நல்லாய் மாட்டுப்பட்டுப் போனன்..... இருந்தாலும் விடக் கூடாது. எனியதுகளை இதில் அடக்கின்தான் நாங்கள் மனிசராய் உலாவலாம். [முருகனும் நாரதரும் வருகிறார்கள்] உதார் வாறது, வேஷம் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கள். கையிலை வேலும் கிடக்கு. பேசாமல் காணுதமாதிரி உள்ளே போகட்டோ? சி...சி... கண்டிட்டாங்கள் போல கிடக்கு. இனி மேல் போகக் கூடாது. என்றை கவரவும் என்ன ஆகிறது? என்ன வந்தாலும் விடக்கூடாது. வரட்டும். செய்யிறன் வேலை. [குருனூர் வாசலை மறைத்துக்கொண்டு நிற்கிறார்]

முருகன்: நாரதரே! அதோ குரன் கோயில் வாசலை மறித்துக் கொண்டு குறுக்கே நிற்கின்றான். வாரும். அவனைத் தாண்டிக் கோயிலுக்குள் செல்வோம்.

[நாரதரும் முருகனும் குரனுக்கு அருகில் செல்கிறார்கள்]

குருஞர்: ஏய்! ஆர் நீங்கள்?..... என்ன சங்கதி? எங்கே போறியள்? வே ஷம் கட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிட திருக்கினம், ஆரை ஏமாற்ற? டேய்!

உள்ளே போக வேண்டாம்
வெளியே நில்லுங் கோடா
உங்கள் வேஷம் எல்லாம்
இங்கே செல்லாதடா

[முருகனைப் பார்த்து]

வேவவன் போல் நீயும் வேஷம்தான் பூண்டு
வருகின்றுயோ என்னை ஏமாற்ற இன்று
உள்ளே போக வேண்டாம்
வெளியே நில்லுங் கோடா
உங்கள் வேஷம் எல்லாம்
இங்கே செல்லாதடா

[நாரதரைப் பார்த்து]

நாரதர்போல் நீயும் வேஷம்தான் பூண்டு
நடிக்கின்றுயோ என்னை ஏய்த்திட இன்று
உள்ளே போக வேண்டாம்
வெளியே நில்லுங் கோடா
உங்கள் வேஷம் எல்லாம்
இங்கே செல்லாதடா

[முருகனைப் பார்த்து] ஓய்! உழுமுடைய பேர் என்ன?
ஆர் என்ன? விலாசமும் உண்டோ?

குருகன்: [நாரதரிடம்] நாரதரே!...

நான்தான் இந்தக் கோயில் கந்தன் — இங்கே
நான்தான் இந்தக் கோயில் கந்தன் — என்றே
நன்றி கெட்ட இவளிடம் கூறிவிடும்
நான்தான் இந்தக் கோயில் கந்தன்

[முருகன் கோபத்துடன் காட்சி அளிக்கின்றார்]

நாரதர்: [குருவிடம்] ஐயா குரஞ்ரே!...

சத்தியமாய் இவரே கந்தன் — ஐயா
சத்தியமாய் இவரே கந்தன் — ஐயா
சாத்தவேண்டாம் கதவுதனைத் திறந்துவிடும்
சத்தியமாய் இவரே கந்தன்

குருஞர்: கந்தனே!... என்ன... என்ன பேர், கந்தனே!

கந்தன் வேண்ட என்ற
பெயருடனே — கந்தன்
கோயிலுக்குள் எவரும் போகேலாது
அழகன் முருகன் என்ற
பெயருடனே — முருகன்
ஆலயத்துள் எவரும் போகேலாது

கந்தனும் கந்தன், எங்கத்தையில் கந்தனவை வந்திருக்கினம் ... கவுன்மேந்து ஏஜெண்டுமார், டேய்!

நான்தான் இங்கே அதிகாரி
சொன்னேனே கேளு — படி
தாண்டத்தானும் உரிமையில்லை
தட்டாமல் போடா

சாதியிற் குறைந்தவர்க்குச்
சொன்னேனே கேளு — கதவு
சாத்தயே இருக்குமிங்கே
போடா நீ போடா

நாரதர்: [முருகனைக் காட்டி] ஐயா! இவர் உள்ளே இருக்கிற ஆள்தான்.

குருஞர்: சொல்வாக்குப் பேச நீயும்
வந்தாயோ பாரு — நீயும்
வந்தாயோ பாரு — எந்தன்
செல்லாக்கு இருக்குமிடம்
செல்லாது இங்கே

நாரதர்: நாராயண!..... நாராயண!

தூருார்

சண்டித்தனம் பண்ண நீயும்
வந்தாயோ பாரு — நீயும்
வந்தாயோ பாரு — எந்தன்
சண்டித்தனம் கேட்டுப்பாரு
சந்தியில்லே சொல்வார்

நாரதர்: நிலையற்ற மானிடனே! போதும் ஜயா போதும் தற் பெருமை!

போதும் ஜயா போதும்
தற்பெருமை — உள்ளே
போகவிட்டுப் பேசும் நற்பெருமை

[முருகனைப் பார்த்து] கந்தா! கடம்பா! குகா! குறத்தி மனுளா! தங்களையுமா வெளியே நிறுத்தினிட்டார்கள்?

கந்தன் கோயில் வெளியே
நின்றால் ஜயா — உள்ளே
கல்லுருவும் தானே மீதியாகும்

முருகன்: [கோபத்துடன்] நாரதரே! இனிமேலும் பொறுக்க முடியாது. வாரும் இவனைத் தாண்டி உள்ளே செல் வோம். [முருகன் வேலைச் சமூட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குள் செல்ல முயலுகிறார்]

தூருார்: டேய்! கலாட்டா பண்ணுதே. கோயில் என்னும் பாக்க மாட்டன். தெரியுமோ என்றை குணம்? ... தம்பி! தம்பி! ஓடி வாங்கோ காவலரே! ஓடி வாங்கோ.

[முருகன் முன்னேறுகிறார் — தூருார் பயத் துடன் கோயிலுக்குள் சென்று கதவுகளை முடிவிடுகிறார்]

முருகன்: நாரதரே! என் இரத்தம் கொதிக்கிறது. இப் பொழுதே இவனையும் இவன் கூட்டத்தையும்.....
[ஆத்திரத்துடன் பற்களைக் கட்கிறார்]

நாரதர்: முருகா! அமைதி கொள்ளுங்கள். சந்றுப் பொறுத் துப் பார்ப்போம். இன்று போய் நாளை வருவோம்.

முருகன்: நாரதரே!

வரமாட்டேன் நானும்
வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்
இந்தக் கலியுக சூரைச் சங்காரம் செய்யாமல்
வரமாட்டேன் நானும்
வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்

யார்தான் என்னை எதிர்த்திட்டாலும்
நீர்தாச் என்னைத் தடுத்திட்டாலும்
இந்தப் பொல்லா அசுரனைச் சங்காரம் செய்யாமல்
வரமாட்டேன் நானும்
வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்

நாரதர்: நாராயண! நாராயண! முருகா! அமைதி கொள்ளுங்கள் அமைதி. இந்தச் சாதிக் கொடுமை தமிழ் இனத் தில் படிந்துள்ள தாச், அது விலகிவிடும்.

முருகன்: தாச் தானுக விலகாது, நாரதரே! தாச் தானுக விலகாது. அதற்கும் விளக்குமாறு வேண்டும்.

விளக்குமாறு எட்டா
இடத்தை விட்டு — என்றும்
விலகாது தாச் தானுகவே

நாரதர்: உண்மை முருகா! உண்மை. முற்றிலும் உண்மை.

விளக்குமாறு எட்டா
இடத்தை விட்டு — என்றும்
விலகாது தாச் தானுகவே

முருகா! இங்குள்ள ஒரு சூரை அழித்து விட்டால் போதுமா? தமிழ் இனத்தை முடியுள்ள தாச் இவன் ஒருவன் மட்டும் இல்லை. இவன் போல் இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் தாங்கள் அழிக்க வேண்டுமா? வேண்டாம் முருகா வேண்டாம்! சிலரை அழித்தொழிப்பதால் நிலைமை சீரடைந்து விடாது. முருகா! இது புராணகாலம் இல்லை. மக்கள் யுகம் முருகா! இது மக்கள் யுகம்.

மக்களேதான் மக்கள்
மட்டுமே தான் — உலகிக்
மாற்றத்தை ஆக்கும்
இயக்க சக்தி

முருகா! தாங்கள் வேலெடுத்துப் போரிட வேண்டாம்.
மக்களிடம் தங்கள் சக்தியைக் கொடுத்து விடுங்கள்.
அவர்கள் சகல கொடுமைகளிலும் இருந்து விடுதலை
பெற அவர்களுக்கு நல் வரம் அருளுங்கள்.

[அடியார்கள் கோயிலை நோக்கி வருகிறார்கள்]

பக்தர் : கோத்திரங்கள் கூறி எம்மை —
காத்திருக்கப் போவதில்லை தடுத்திட்டாலும்

சாத்திரத்தை மாற்றுகிறார் —
சரித்திரத்தை மாற்றிடுவோம் உயிர்விட்டாலும்

பாளையினைச் சீவும் கையால் —
சாதி வெறிப் பேயினை நாம் சிவிடுவோம்

கோயிலுக்குள் வணங்க வந்தோம் —
கோயிலுக்குள் சென்றிடுவோம் தூண்டிக்

நாரதர் : முருகா! அதோ தங்கள் அடியார்கள் வருகிறார்கள்.
அவர்களிடம் தங்கள் சக்தியைக் கொடுத்துவிடுங்கள்;
அவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள்.

[அடியார்கள் முருகனுக்கு அருகில் வருகிறார்கள்]

முருகன் : தந்துவிட்டேன் இன்றே
தந்துவிட்டேன் — எந்தன்
தந்தை தந்த சக்தியைத்
தந்துவிட்டேன்

சங்கரன் தான் தந்த
சக்தி வேலை — இன்றே
சமத்துவம் காண்பதற்கே
தந்துவிட்டேன்

[முருகன் பக்தரிடம் தன் வேலைக் கொடுத்ததும் அடியார்கள் எல்லோர் கைகளிலும் வேல்கள் மின்னுகின்றன — அடியார்கள் வேல்களைத் தாங்கியவன்னாம் ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார்கள்]

அரு + நாரா : சென்று வருவோம் நாம்
சென்று வருவோம் — நீவிர்
வென்றிடுவீர் நாம்
சென்று வருவோம்

[முருகனும் நாராதரும் சென்று மறைகிறார்கள் - உடுக்குகள் பலமாக ஒலிக்கின்றன - பக்தர்கள் கோயிலை நோக்கித் திரும்புகிறார்கள் - சூரனுர் கோயில் கதவுகளைத் திறந்து வெளியே வருகிறார் - பக்தர்கள் உருவடுன் கோயிலை நோக்கி முன்னேறுகிறார்கள் - சூரனுர் பயத்துடன் பின் அடைகின்றார் - கோயிற் கதவுகள் திறக்கின்றன - பக்தர்கள் கோயிலை நோக்கி மேலும் முன்னேறுகின்றார்கள் - கோயில் மணி ஒலிக்கின்றது திரை முடுகிறது]

முற்றும்

வெளிப்படுத்த விரும்பும் உணர்ச்சி பாவங்களைத் தெளிவாகவும் அழுத்தமாகவும் மனதில் தங்குமாறும் வெளிப்படுத்த காத்தான் கூத்து மெட்டு ஒரு சிறந்த சாதனமாகும். இந்த மெட்டில் காத்தவராயர் குத்தையைத் தவிர, வேறு எந்த நாடக மூர் நடிக்கப்பட்டு வருவதாகத் தெரியவில்லை. இந்த மெட்டில் வித்தகரான திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அண்ணுவியார் அவர் களைத் தலைவராக “அம்பலத்தாடிகள்” முந்தமிழ்ச் சங்கம் பெற்றிருப்பது எமது நற்பேருகும் அண்ணுர் வடமராட்சிப் பகுதியில் மாதனை, சுப்பிரமணி, கரவெட்டி, அல்வாய் போன்ற இடங்களிலும்; மூலஸித்திவுப் பகுதியில் வட்டுவாகல் போன்ற இடங்களிலும் காத்தவராயர் கூத்தைப் பழக்கி கேடை ஏற்றி இம்மெட்டுப் பலடிடங்களிலும் பரவ வழிசெய்துள்ளார். அண்ணுவியார் அவர்களின் அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இம் மெட்டுக்களுக்கு ஓர் இலக்கணம் வருக்க முடிந்தது.

காத்தான் கூத்து மெட்டு

“அம்பலத்தாடிகள்”

பாட்டிலே ‘பொப்’ புகுந்து படுத்தும் பாட்டைக் கண்ட சின்னும்; நாட்டிலே நமக்கிருக்கும் நல்ல பல மெட்டுக்களை நினைத்திடவும் வேண்டாமோ? ‘பொப்’ இசை என்று ஒன்று பாடு கிறூர்; பாடட்டும். அதற்கு, தப்பான் கருத்துடைய தறுதலைப் பாட்டுக்களா பாடவேண்டும்? ‘பொப்’ பாட்டைக் கேட்ட வுடன் ஆட்டம் இடுப்பொடிய வருகிறதாம்; நம் முன்னேர் பாடி வைத்த கரகப் பாட்டிலே ஒன்றை உடுக்கடித்துப் பாடிவிட்டால் பாட்டியும்தான் சும்மா இருப்பாளோ; எட்டி மிதித்து, இருந்தெழுந்து ஆடாவோ?

கரகம், காவடி, கும்மி, தாலாட்டு, சுப்பற் பாட்டு, ஒப்பாரி என ஒவ்வொன்றிற்கும் எத்தனை பாடட்டுக்கள்! எத்தனை மெட்டுக்கள்!! இத்தனைக்கும் மேலாக வடமோடி, தென்மோடி என வந்திருந்தோர் எழுந்தோடிவிடாது பார்த்திருந்த நாட்டுக் கூத்துக்களின் பாட்டுக்கள் எத்தனை! மெட்டுக்கள் எத்தனை!

நம் முன்னேர் நமக்களித்த நல்ல பல செல்வங்கள் நாதி பற்று நெந்து புதைந்து நயமின்றிக் கிடக்கின்றனவே. அவற்றைத் தோண்டி எடுத்துத் துடைத்துத் துப்புரவு செய்து தக்க தொரு இடத்தில் தவரூது வைத்திடும் நாள் எந்நாளோ? என்றங்கித் தவிக்கிறதே உள்ளது.

காத்தான் கூத்தைக் கண்டிருந்தோர் நாத்தான் சும்மா இருக்குமோ? அவர் கையும் காலும் தான் சும்மா கிடக்குமோ? தலையும் தான் அசைந்து தாளத்திற்கு ஆடாதோ? இத்தனை ஆட்டம் ஆட்டும் அத்தனை சக்தி உள்ள காத்தான் கூத்துப் பாட்டில் எத்தனை மெட்டுக்கள்! காத்தான் கூத்து மெட்டு காதிலே கேட்டுப் பழக்கப்பட்டோர் அறிவர்.

இடத்திற்கும் குணத்திற்கும் தக்கபடி தகுந்த பல மெட்டுக்கள் காத்தான் கூத்தில் உள். ஆனால் கர்நாடக இசைக்குக் கற்றறிந்த பெரியார்கள், வித்துவான்கள், பாடகர்கள் இராகம் அமைத்து இலக்கணம் செய்ததுபோல்; இராகம், கிளை இராகம் என வளர்த்தப் பெயரும் சூட்டி நடமாட விட்டதுபோல்; இந்த நாட்டுக்கூத்து மெட்டுக்கு நல்லதொரு பெயர்தானும் வைத்து மகிழ்ந்தாரோ? பெயர்தானும் இருந்ததுவோ? இல்லையோ? எமக்கின்று தெரியவில்லை. பெயர் இருந்தால் நல்லதுதான். இன்ன மெட்டிற்கு இன்ன பெயர் என்று ஒன்று சூட்டிவிட்டால், “பாடு இன்ன மெட்டை” என்று பெயர்ச்சால்ல, பாடுவோர்க்கும் சுகம்தானே? தோச்சிபெற்ற அண்ணுவிமார்கள் இப்பெயர் களை ஏற்பாரோ? என்னவோ? எமக்காவது இது உதவட்டும். மேன்மேலும் நாடகங்கள் இந்த மெட்டில் வளரட்டும்; மெட்டும் வளரட்டும்,

வணக்கம்

கடவுள் வணக்கம் செய்து காப்புப் பாடித் துவங்கிறுவோம்;

இராணைக் கண்ணே கண்ணே — எங்கள் உமையாள் பெற்ற பாலகணே

எனப் பல பாட்டுக்கள் தொடர்கின்றன.

இது ஒரு மெட்டு. காத்தான் கூத்தில் கடவுள் வணக்கத்திற்கொன்று தனியான மெட்டு இதற்கு “வணக்கம்” என்றே பெயர் வைத்தான் என்ன?

தோற்றம்:

காத்தான் கூத்தில் நல்லதொரு பாணி உள்ளு. அதுவே, மேடையிற் தோன்றும் நடிகர்கள் தாம் இன்ன பாத்திரம் எனச் சபையோர்க்கு முன்னமே எடுத்துரைத் தல். பூமாதேவி அம்மன், பாறுவதி அம்மன், சோமசுந்தரம், கறுப்பாசி, காத்தலிங்கச் சாமி, தொட்டியத்துச் சின்னன், ஆதி சிவனார், கிட்டினர், தேவதியாள், ஆரியப்பூமாலை என இன்னேரங்கள் பல பாத்திரங்களும் தம்மை அறிமுகம் செய்யும் பாணி ஒரே பாணி. உதாரணத்திற்குச் சில பாஸ்போமா?

பூமாதேவி அம்மன் தோற்றம்:

பூமியைத் துளைத்தல்வோ
பூமா தேவியம்மன் — ஒரு
பூவாய் மலர்ந்தாவாம்
பூமா தேவியம்மன்

சிவனார் தோற்றம்:

காவி உடுத்தல்வோ
ஆதி சிவனாரும் — ஒரு
காரணமாய் வேடம் கொண்டேன்
மாய சிவனாரும்

முற்காத்தான் தோற்றம்:

சோம னுடுத்தல்வோ
காத்தலிங்கச் சாமி — ஒரு
சொருகு தொங்கல் ஆர்க்க விட்டேன்
காத்தலிங்கச் சாமி

ஆரியப்பூமாலை தோற்றம்:

அறிந்திடுவீர் தெரிந்திடுவீர்
சபையோரே கெனும் — நானும்
ஆரியப்பூ மாணி வாறேன்
பெரியோரே கெனும்

இவ்வாறே பல பாட்டுக்களில் தாம் வருவதும், போவதும், நினைப்பதும், செய்வதும் கூறிச் செல்கின்றன பாத்திரங்கள். இதற்கு என்ன பெயர் குட்டலாம்? தோன்றும்போது பாடுவ தால் “தோற்றம்” என்போமா?

ஆங்காரம்:

துரிதமாய்ப் பாடித் துடுக்காக வரும் இரு பாத்திரங்கள் உள். அவை வைகுரராசன், முத்துமாரி அம்மன்.

வைகுரராசன் தோற்றம்:

தங்கப் பல்லக்கில் ஏறியல்லோ
வைகுரராசன் — அவன்
தாஞேடி வாருஞாம்
வைகுரராசன்

முத்துமாரி கூற்று:

மனி மந்திர வாளெடுத்து
முத்துமாரி அம்மன் — அவ
மாட்டிக் கொண்டா உடைதனிலே
மாரிதேவி அம்மன்

சிறி எழுந்தல்வோ
முத்துமாரி அம்மன் — உடிகளை
சீக்கிரத்தில் சாய்ப்பண்டா
முத்துமாரி அம்மன்

சிவனுக்கு முத்தெறிந்து நோய் கொடுத்தபோது முத்துமாரி:

மொட்டாக்கைத் தான் திறந்தோ
முத்துமாரி அம்மன் — அவ
னுன்று முத்தைத்தான் ஏறிந்தா
முத்துமாரி அம்மன்.

இப்படியாப் பாட்டுக்கள் அடுக்கடுக்காய்ச் செல்கின்றன. அகன் காரம் செருக்குடன் அடித்துக் கூறும் மெட்டதனால் இதற்கு “ஆங்காரம்” என்றுல் என்ன?

பெருமிதம்:

நடுக்காத்தான் வரு கிருர் தன் பெருமை கூறி அங்கே:

ஆதிசிவன் மைந்தனல்வோ — நானும்
ஆதிகாத்தான் ஓடிவாறேன் பெரியோரே
ஜியா சபையோரே.

மாமாவும் பெருமை கூறுகிறார்:

சரிகை வேட்டி தானுடுத்தே — மாமா
சரிகைச் சால்வை தோளில் போட்டேன் டாபர் மாமா
நான் ஒரு தாசி மாமா.

இந்த மெட்டில் துரிதம் இல்லை; ஆங்காரம் இல்லை. எச்சிலே
வைத்து எழுப்பமாகப் பாடும் மெட்டு. பெருமை கூறி வருவது
ஞல் இதற்கு “பெருமிதம்” என்றே சொல்வோமா?

தூர்க்கம்:

வந்து சேர்ந்தவர்கள் உரையாடி விபரம் பல்கூறி தர்க்கங்கள்
செய்திவோர். தாயும் தனயனும் தர்க்கம் செய்யும் இடங்
களோ இந்தக் கூத்திற் பல. ஒன்று இரண்டைப் பார்ப்போமா?

முத்தானே மகனே வாய்திறந்து — எனக்கொரு
உத்தாரம் மகனே சொல்லேன்டா.

இன்னும் ஒரு பாட்டைக் கேட்போம்:

காத்தான்: கண்டு வந்த அம்மா மாலையரை
தாயே மாலையரை — எனக்கு
கைப்பிடித்துக் கலியாணம் செய்வாயோனை
செய்து தருவாயோனை.

உத்துமாரி: கண்டு வந்த மகனே மாலையரை
மகனே மாலையரை — உனக்கு
கைப்பிடித்துக் கலியாணம் செய்து தாறேன்
மகனே செய்து தாறேன்.

இப்படித் தர்க்கங்கள் செய்யத் தகுந்த இடங்களில் இந்த மெட்டு
வருவதனால் இதற்கு “தர்க்கம்” என்றிடுவோமே?

சல்லாபம்:

கேவி, கிண்டல், காதல், சல்லாபம், சரசம் என சில ஆங்காங்கு இருக்க வேண்டாமா? இதுவும் நாடகப் பண்புதானே.
இதற்கும் இடம் உண்டு காத்தான் கூத்து மெட்டில். அத்தான்
சிவனாரும் மச்சாள் முத்துமாரியும் சரசமாடுகிறார்களே! பார்ப்போமா? இது வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும்!

உத்துமாரி: கொஞ்சிக் கொஞ்சி அத்தாரே விளையாட
— நா ஞானு
கொஞ்சங்கிலி அத்தாரிடம் கேட்கவந்தேன்.

சிவனூர்: கொஞ்சிக் கொஞ்சி மச்சாளே விளையாட - உனக்கு
கொஞ்சங்கிலீயாக வாறேன்றி.

இப்படியாகக் கிள்ளி கிள்ளி, நுள்ளி நுள்ளி, கட்டி கட்டி, அனைத்தீ
தனைத்து இருவரும் சரசமாடும் பாட்டுக் கள், அப்பெப்பா;
அருமை! அருமை!! இறுதியாக ஒரு பாட்டு:

முத்துமாரி: படுத்துக்கொண்டே அத்தாரே பால்கொடுக்க
— நா ஞானு
பாலகணை அத்தாரிடம் கேட்கவந்தேன்.

சிவனூர்: படுத்துக் கொண்டே மச்சாளே பால் கொடுக்க
— நா ஞானு
பாலகணைய் மச்சாளே வாறன்றி:

மகன் தாயாரிடம் கலியாணம் பற்றிக் கூறுகிறார்:

என்னேட்ட பெற்றவளே தோழரெல்லாம்
— சின்னசின்ன
இளந்தாரிமார் கலியாணம் ஆராமா.

போகவிடை அம்மாவே தாவேண்ணை — அந்தப்
பொற்கொடியாள் ஆரியமாலையிடம்.

தமையனை, தம்பி தாயாரிடம் கேளி செய்கிறார்:

மாலைக்கெல்லோ எங்கள் அண்ணர் ஆசைப்பட்டு அங்கு
மார் விலங்கோ பெற்றவளே மாட்டிக் கொண்டார்.

இவ்வாறுக் சரசமும், சல்லாபமும், கிண்டலும், கேலியுமாக
வரும் பாட்டுக்களுக்கு ஒரு மெட்டு. அதுவும் வெட்டி வெட்டி
பாடும்பொழுது ஒரு அழகு: இமுத்து நீட்டி முழக்கிப் பாடி
ஞலோ தனி அழகு. அதற்குச் “ஷல்லாபம்” என்றிட்டால்
என்ன?

தவம்:

காத்தான் கூத்தில் தவம் இயற்றி வேண்டுதல் செய்யும்
காட்சிகள் பல. தவசப் பாட்டு ஒன்றைக் கேட்போமா?

இருந்த அருந்தவச முத்துமாரி அம்மன்
எழிலிலங்க சோதி மின்ன.

இப்படித் தொடரும் பாட்டுக்கள் பல. ஒருவரை வரவேண்டுப்
பாடுத லும் இந்த மெட்டிலே அமைந்து விட்டது.

தோளோடு தோழுதித்த — எந்தன்
தோழமையே வாவனிங்கே.

தவடியானைத் தாய் எழுப்புகிறுள் கேட்போமா:

பொழுதே விடியுதி
என்மகளே — எடி தவடியாள்
பொற்கோழி கூவுதடி.

காயிடம் வேண்டுதல் செய்கின்றுள் மகள்:

வாழ்த்தி வரங் கொடம்மா
பெற்றவளே தாயே — எனக்கு
மனி மந்திரவாள் கைக்கொடம்மா:

குற்றம் பொறுத்தருள வேண்டுதல்:

தெரியாமல் செய்த குற்றம்
அம்மாவே — எங்கள்
தெவி பொறுத்திடனே.

இப்படியாக வேண்டி வேண்டித் தவம் இருக்கும் இந்த மெட்டை
“தவம்” என்றே கூறிடுவோமா?

சீற்றம்:

கர்நாடக சங்கிதத்தில் குணங்களைக் குறிப்பதற்கும் இரா
கங்கள் உள்ளனபோல், இங்கும் நாம் சிலவற்றைக் காணலாம்.
கோபத்துடன் கூறுகிறோம் வைகுரராசன், கவனிப்போமா?

ஆர் குடி கெடுக்கவந்த
சன்டாளத் துரோகி — நீயும்
பாவி இங்கு வந்தாயோடி
போ போ போ.

கோபத்திலே வருவதனால் இந்த மெட்டிட்ர்குச் “சீற்றம்” என்ற
பெயர் பொருந்தாதா?

ஆனந்தம்:

மஞ்ச ளெல்லோ சின்னுண் மயக்குத்தா — துரையே
மதிமயக்கம் எனக்குக் கொள்ளுத்தா:

காத்தான் ஆனந்தமாகக் கூறுகின்றார்: வேறும் ஒரு இடத்தில்
தாயாரிடம் கூறுகிறார்:

வென்று வந்தேன் அம்மா வென்று வந்தேன் — அந்த
வேலவிழியாள் ஆரியமாலையினை:

சின்னுள் காத்தானைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறார்:

பாக்கையெல்லோ சின்னுண் நான் எடுத்து — வெகு
பக்குவமாய்க் காத்தான் கைக் கொடுத்தேன்:

சிவனார் பிள்ளை வரம் கொடுத்து கூறுகிறார்:

பிள்ளை யென்றும் பெண்ணே நீ எடுத்து — வெகு
பிரியமுடனே பெண்ணே நீ வளர்ப்பாய்.

இவ்வாருக் குன்றத்தாக வருகிறது பாட்டுக்களும் மெட்டுக்
களும். ஆனந்தமான மெட்டு ‘ஆனந்தம்’ என்றே இருக்க
கட்டுமே:

இருக்கும்:

காத்தான் கூத்திலே மனதை உருக்கும் மெட்டும் உண்டு.
சிவன்: தாலி பறி போகுதடி பார்வதியே பெண்ணே உந்தன்
தலைவன் இங்கே மாழுகிறுள் உத்தமியே கண்ணே.

இப்படிப் பல தொடர்கின்றன.

காத்தான் பள்ளிக்கூடம் செல்ல மறுக்கிறார்:

பள்ளிக் கூடம் போகச் சொன்னால்
பெற்றவளே தாயே — எனக்குப்
பயம் பயமாய் வருகுத்தனை
பெற்றவளே தாயே.

தாயார் ஏழுகடல் தாண்டி வரும்படி கட்டளை இட்டதும், காத்தான் தான் இறந்தால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறு
கின்றார்:

திங்கள் ஒரு திவசம்
பெற்றவளே தாயே — எனக்கு
திதி முறையாய் செய்யேனேன்
பெற்றவளே தாயே.

காத்தான் கழுமரத்தில் இருந்து பாடும் பாட்டுகள் கண்ணீர்
மலக வைக்கும். “ஓராம்படி ஏறச் சொன்னால்” என்று
ஆவங்கும் பல பாட்டுக்கள் உள்.

மாயன் உரைத்த கடையை — அந்த
ஆச்சிக்கு ஒடோடி நாள் சொல்லப்போற்றி
என வரும் பாடலும் நாரதருடன் வந்து புகுந்த மெட்டுக்கள்
தான்.

வெறும் சில புகுந்துள்ளன:

நாட்டுப் பாடல்'மெட்டுப்போல் தோன்றும் ஒன்று;
பாலும் இந்தா பெற்றி பெற்றி—இப்ப—
பழமும் இந்தா இறங்கு இறங்கு;
வில்லுப் பாட்டுக்களில் உபயோகிக்கப்படும். மெட்டுக்களில்
அலும் ஒன்று!

மலைக்கு மலை நடுவே
அங்கே மலைநடுவே
மலையாள தேசமம்மா
அம்மா தேசமம்மா.

எங்கிருந்தோ “‘ட்ராமா’’ மெட்டும் ஒன்று புகுந்துவிட்டது.
பின்னை இல்லை இல்லை என்று
ஸமத்துனை—நானும்
பெரும் சாபம் போட்டேன்
காணும் கோபாலா:

பத்துச் சொந்தமான மெட்டுக்களுடன் இவ்வாருக வந்த
பல மெட்டுக்களையும் தன்னுள் அடக்கிக் காத்தான் கூத்து மெட்டு
டாகத் தன் பாணி மாருது தனிப்பாணியாகக்—காத்தான் கூத்து
பாணியாக அமைந்துவிட்டனவே இந்த மெட்டுக்கள்;

இம் மெட்டுக்களில் என்ன, ஒரை ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறதே, இது வெறும் தாலாட்டுப் பாடல்கள்தானே எனச் சிலர்
கூறுவதும் கேட்கிறது. இராகம் தெளியாதோர்க்கு கர்நாடக
இசை எல்லாம் ஒரே இழுப்பாகத்தான் இருக்கும். அதுபோல
காத்தான் கூத்தை அறியாதோர்க்கும் எல்லாம் ஒரே தாலாட்டுப்போற்றான் தோன்றும். காது பழகவேண்டும். கேட்டுத்
தரம்பிரிக்கப் பயிற்சிவேண்டும்.

மெட்டுக்கள் வளர ஒரு வழி வகுத்தாற் போதுமா? புராண
வழமைகளைத் தொடர்ந்து பாடி வந்தால் நாட்டுக் கலைகளுக்கு
உயிர் ஊட்டியதாகுமா? செத்த பிணத்திற்குச் சரிகை வேட்டி
கட்டி மெத்தையிலே வைப்பதனால் என்ன பயன்? புத்துயிர்
ஊட்டவேண்டும்! புத்துயிர் ஊட்ட வேண்டும்!! புத்துயிர் என்றால்,
புதுக்கருத்துக்கள்! புதுக்கடைகள்!! எப்படி இது வருமோ?
எங்கிருந்து தோன்றிடுமோ?

நிறைவு

தருவது.

“கந்தன் கருணை” என்னும் இந் நாடகப் பிரதியைப் படித்த பொழுது நமது நாடகக் கலைகளுப்புதுநோக்கும், போதிய வழவும் அளிக்கக்கூடிய ஒரு நெறி இதில் உள்ளடங்கியிருப்பதைக் கண்டேன்.

.....மக்களுக்கு நன்கு தெரிந்த கணதக் கலை முற்றிலும் புதிய தேவைக்காரப் பயணப்படுத்தியிருத்தல் கலைக்கத்துக்கது.

.....தனிமனித வாதம் அழிந்து சமூகப் பிரக்ஞா நாடகத்தின் கோற நத்தலேயே முக்கியமாயிருக்கிறது.

.....பிரச்சினை... துவ்வியமாகவும், கூர்மையாகவும், அழுததமாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

.....எளிமை, ஈர்மை, பயன்பாடு, மக்கட்சார்பு, கூட்டுமுயற்சி, தேசியப் பண்பு முதலாய் நல்லமச்சங்கள் நன்கு, பொருந்திய நாடகமாகக் “கந்தன் கருணை” விளங்குகிறது. தன்னளில் திறைவு கருவதாகவும், பிறகுக்கு முன் மாத்ரியாவும் இது அமையுமென நம்புகிறேன்.

—கலைநிதி க. கௌலாரங்கி